

CHARITNÍ AKTUALITY 2022

Vydává Oblastní charita Ústí nad Orlicí | www.uo.charita.cz | Ročník XX.

„Chceme dělat jen malé věci s velkou láskou.“ – Matka Tereza

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,
vítám Vás u dalšího čísla Charitních aktualit. Na následujících stránkách na Vás čekají poutavé příběhy vážné i veselé, kterými nás obhatil uplynulý rok 2021.

V první polovině roku naše životy výrazně ovlivňoval všudypřítomný koronavirus v podobě omezení běžného života, testování i očkování pro zájemce. Oblastní charita na všech svých střediscích Domáci zdravotní péče (Ústí nad Orlicí, Letohrad, Lanškroun, Chocẽ) poskytovala a stále nabízí antigenní testování na přítomnost Covid-19. Na středisku v Ústí nad Orlicí provádíme testy na protilátky zmíněného onemocnění. Opravdu velkou radost máme z toho, že se podařilo zajistit a rozšířit službu Domáciho hospice ALFA-OMEGA lidem na území Králicka. Z oblasti technických záležitostí zmíním opravu odpadů a celkovou rekonstrukci topení v Domě pokojného stáří v Kerharticích v jednom ze dvou domů. Odpady nás potrápily i v Centru Pod střechem v Letohradě. V době, kdy píšete tyto řádky, věřím, že do konce roku bude u budovy opraven

plot a upraveno prostranství tak, aby návštěvníky vítalo příjemné prostředí. V září proběhla v Lanškrouně vernisáž výstavy fotografií „Hosté na zemi“ a zajímavá beseda s terénním sociálním pracovníkem a fotografem Petrem Maclem. Znovu jsme si uvědomili, jak velice důležitou úlohu má rodina, komunita, prostě vědomí, že někam patříme.

Mé srdečné poděkování patří všem pracovníkům, dobrovolníkům, asistentům a koledníkům Tříkrálové sbírky za nasazení a poctivě odvedenou práci. Děkuji všem, kteří naši Charitu jakkoliv podporujete - finančně, materiálně, modlitbou, slovem. Velmi si toho vážíme! Ať Vám Pán žehná!

Přeji Vám vše dobré v roce 2022.

Ing. Marie Malá, ředitelka

Chtěli bychom poděkovat za všechny pochvaly, které nám posíláte a myslíte je od srdce. Dodávají nám sílu a elán do naší další práce. Jsme za ně vděční.

KDE SE VZALA CHARITA

Slovo charita je vlastně počestloutou variantou latinského výrazu caritas, kterým je překládán řecký pojem agapé, označující křesťanskou lásku. Tato láska je jednou z nejdůležitějších hodnot křesťanského učení. Popisuje vztah mezi Bohem a člověkem a také ideální vztah mezi lidmi navzájem. Je to láska, ve které jde především o dobro druhého. A jedním z jejích projevů je solidarita a pomoc potřebným.

Významný křesťanský myslitel sv. Augustin, který žil na přelomu 4. a 5. století, rozlišoval mezi láskou nedokonalou, která se stará o potřebné jen v naději na odměnu nebo ze strachu před Božím hněvem, a láskou dokonalou, díky které člověk koná dobro a na vlastní prospěch nemyslí. Její projevy patřilo k charakteristice dobrých křesťanů v celé historii a patří k ní i dnes.

Uznání křesťanství a jeho prosazení jako státního náboženství přineslo institucionalizaci pomoci potřebným. Už ve třetím století vznikala tzv. xenodochia, jejichž pojmenování sice odkazuje na řecký výraz pro poutníky z cizích krajů a pocestné, kromě nich však sloužila i sirotkům, přestárlým, nemocným, slepým a jinak postiženým. V pozdějších staletích se pro podobná zařízení používalo spíše označení špitál, kromě nich však vznikaly i různé nadace a odkazy, z nichž byla financována pomoc nejchudším, a s rozvojem univerzit se objevila například i stipendia pro chudé studenty.

Často okázale projevy křesťanské lásky patřily k formám reprezentace panovníků, šlechty a dalších mocných či bohatých lidí. K charakteristikám dobrých králů, které najdeme ve středověkých kronikách, patří, že byli zastánci chudých a ochránci sirotků, vdov a poutníků. Tito světské páně však většinou na dobročinnost věnovali jen peníze nebo nějaký majetek, samotná charitativní práce byla až hluboko do novověku prakticky výhradně v rukou církve. Špitály a podobná zařízení vznikaly buď přímo v kláštřích, nebo je kláštery či náboženská bratrstva provozovaly. Také Rytířský řád křížovníků s červenou hvězdou, jediný původně český církevní řád, který ve 13. století založila sv. Anežka Česká, měl jako své poslání ošetřování nemocných a péči o chudé, opuštěné či staré.

Změnu přinesly až ideje osvícenství, prosazující se zejména ve druhé polovině 18. století. Osvícenští myslitelé poukazovali na to, že zájem

o bližního nemusí být motivován nábožensky, ale vychází z lidské přirozenosti a rozumu. Spolu s tím začínají vznikat nové přístupy k péči o potřebné i zařízení nového typu. V souvislosti s postupnou sekularizací společnosti přebíral odpovědnost za péči o své občany stále více stát v podobě sociální a zdravotní péče. Nezmysleli samozřejmě ani filantropové, kteří byli ochotni věnovat část svého jmění na dobročinné účely, proměnily se však jejich motivace. Církev (později církev) si však stále udržovaly velmi důležité postavení jako významný poskytovatel charitativních služeb.

Spolupráce se státem, nové potřeby měnícího se světa a měnící se postavení církví v něm vedly k tomu, že zvláště velké církve do značné míry vyčlenily své charitativní aktivity do zvláštních organizací. Dodnes sice můžeme narazit například na nemocnice provozované církevními řády, hlavní slovo už ale mají církevní neziskové

organizace spojené do velkých někdy i mezinárodních sítí.

V katolickém prostředí působí Charita Česká republika. Její počátky sahají do roku 1919 a v současné době síť jejích poboček (oblastní, městské a farní charity) pokrývá prakticky celou Českou republiku. Kromě pomoci nemocným, postiženým a sociálně potřebným se zaměřuje i na rozvojovou a humanitární pomoc v zahraničí.

Podobně rozsáhlou síť je i Diakonie Českobratrské církve evangelické, jejíž historie je dokonce o několik let delší. Název diakonie odkazuje na pomocníky apoštolů, kteří měli za úkol pečovat v rámci prvních křesťanských komunit o chudé, nemocné a jinak potřebné. Později řecké slovo diákonos zobecnělo a začalo být používáno pro nižší duchovní.

Charity a Diakonie však zdaleka nejsou jediné, také další církve mají své neziskové organi-

zace, jejichž posláním je naplňovat křesťanské ideály nezištné pomoci druhým. Málokdo asi ví, že za názvem známé humanitární organizace ADRA se skrývá zkratka Adventist Development and Relief Agency a jejím zakladatelem je Církev adventistů sedmého dne. V případě Armády spásy je křesťanské zázemí na první pohled jasné a její heslo „Srdce Bohu, ruce lidem“ přesně vystihuje podstatu pojmu caritas. Církevní charitativní organizace zastávají v naší společnosti důležité místo a hodnoty křesťanské lásky a pomoci bližním, které reprezentují, jsou stále aktuální. Charita není jen název organizace nebo nějaký pojem, je to idea, díky které lidské společenství drží pohromadě a také závazek k tradici staré dva tisíce let. Lidé, kteří v charitativních organizacích pracují, dobře vědí, že je to úsilí, které nikdy nekončí.

Aleš Mrázek

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2022

Charita ČR založila v roce 2000 velice pěknou vánoční tradici. 6. ledna slavíme svátek Tří králů nebo také Zjevení Pána mudrcům z Východu a skrze jejich otevřenost

i my jsme povzbuzováni k novému poznávání. Tříkrálová sbírka, to je tradice, důvěryhodnost a zapojení mnoha dobrovolníků, které spojuje jedna věc – pomoc lidem v tíživé životní situaci. První ročník proběhl v olomoucké arcidiecézi. Tehdy vyrazili do ulic na základě staré lidové tradice první dobrovolníci v oblecích králů a koledovali pro potřebné. V následujících letech proběhla sbírka již na celém území republiky. Malí koledníci přijdou k našim dveřím a zazpívají „štěstí, zdraví *vinšuju* vám...“ a my se můžeme jejich přáním nechat obdarovat. Můžeme zažít pocit vzájemnosti, solidarity a radosti a právě to je největším posláním sbírky: setkávání lidí napříč generacemi, zapojení se do řetězu lidské sounáležitosti a možnost přispět prostřednictvím organizací Charit potřebným. S mudrci z Východu se k nám nenápadně vrací více světla a věrme, že i více naděje a klidu pro nás pro všechny.

„Člověk je bohatý tím, co učinil pro druhé.“

J. W. Goethe

Výtěžek dvacáté druhé Tříkrálové sbírky, kterou pořádá Charita ČR, je určen především na **podporu charitativních služeb v našem regionu**. Oblastní charita Ústí nad Orlicí zaměstnává cca 130 lidí a v celém okrese poskytuje více než desítku služeb lidem všech generací. Služby Oblastní charity využívají mladí i starší - lidé čelící nemocí a zdravotním potížím, chudobě či samotě. Základní životní jistotou každého člověka je stabilní rodina, a právě podpora rodiny je jedním z hlavních cílů činnosti Oblastní cha-

rity. I v tomto ročníku Tříkrálové sbírky podpoří dárce tyto charitativní služby na Orlickoústecku:

- Sociálně terapeutické dílny
- Centrum Pod střechou
- Pečovatelskou službu
- Domácí hospicovou péči
- Rodinná centra
- Sociální rehabilitaci
- Zařízení pro osoby bez přístřeší

- Dar na realizaci humanitárních projektů v zahraničí
- Přímou pomoc lidem v nouzi

Ve sbírce se v orlickoústeckém okrese vybralo v roce 2021 do 374 statických pokladniček 1.434.713 Kč a do online kasičky 461.322 Kč. 65 % výtěžku použila Oblastní charita v souladu se svými záměry zejména na zajištění chodu Charitní pečovatelské služby, Domácí hospicové péče, Sociální rehabilitace, dále Rodinných center Mozaika a Kopretina a Nízkoprahového zařízení pro děti a mládež Street, jejichž cílem je posílení základních funkcí rodiny, prevence problémů v rodině, sociálního vyloučení nebo pomoc při začleňování dětí do kolektivu. Další podíl z výtěžku je určen na projekty Diecézní charity HK (15 %), na zahraniční humanitární fond CHČR (10 %), na režii TS (5 %) a na projekty CHČR (5 %).

Bližší informace o činnosti Oblastní charity naleznete na www.uo.charita.cz. Obecné informace k Tříkrálové sbírce najdete na www.trikralovasbirka.cz.

Tříkrálová sbírka je největší celostátní dobrovolnická akce, Charita ČR je pověřena její organizací. Oficiální veřejná sbírka je řádně povolena Magistrátem Města Prahy. Pokladničky jsou pečetěny a rozpečetovány za přítomnosti zástupce obecních/městských úřadů a zástupců Charity (asistentů TS). O každé pokladničce a jejím obsahu je veden úřední záznam (výčerkový list). Veškerá dokumentace je po sbírce uložena na Diecézní charitě Hradec Králové. Výtěžek TS je rozdělen dle schválených záměrů použití. Každá skupinka koledníků TS má u sebe zapečetěnou pokladničku se znakem Charity ČR, průkaz vedoucího skupinky, na kterém je číslo shodné s číslem pokladničky, a občanský průkaz, kterým se v případě potřeby prokazuje.

Oblastní charita Ústí nad Orlicí poskytuje v okrese 17 služeb a všechny mají společného jmenovatele: PODPORA RODINY

„Rodina je místem lásky a života, místem, kde láska rodí život.“ – Jan Pavel II

Nabízené služby

Rodičům s malými dětmi slouží dvě Rodinná centra a mládeži Nízkoprahový klub. Pracovnice terénní služby Šance pro rodinu zajišťují přímo do ohrožených rodin v celém okrese, kde učí rodiče konkrétním dovednostem a převzetí zodpovědnosti za chod rodiny.

V Občanské poradně se setkáváme s neblahými vlivy, které ohrožují rodiny – např. dluhy, exekuce, rozvody, neplacení výživného. Následky většinou nesou ženy s dětmi, které často nemají nikde dovolání. Hodně lidí naivně a ne-

rozvážně naletí lákavým nabídkám rychlých půjček, které slibují zaručené štěstí, a přivedou tak rodinu do vážných problémů. Rychlé štěstí ale neexistuje, štěstí pramení spíše z letitého budování vztahů, věrné péče o rodinu a trpělivé práce na pracovišti.

Nemocným je určena Domácí zdravotní péče a Půjčovna kompenzačních pomůcek. Domácí hospicová péče pomáhá rodinám, které se starají o nevyléčitelně nemocné příbuzné. Zdravotně handicapovaným lidem je k dispozici Osobní asistence, Pečovatelská služba či Sociálně tera-

peutické dílny. I zde je rodinné zázemí pečující rodiny pro spolupráci velmi důležité.

A konečně: i lidem, kteří domov nemají, poskytujeme v našich zařízeních možnost hygieny, výměny oblečení a snažíme se jim pomoci, aby se vrátili zpět do samostatného života.

Naprostá většina těchto služeb je spolufinancovaná z Tříkrálové sbírky.

PÉČE O NEMOCNÉ A POTŘEBNÉ

V letošním roce slaví Domácí zdravotní péče (dříve Charitní ošetrovatelská služba) 30. výročí. V roce 1991 byly založeny první střediska v Letohradě a Ústí nad Orlicí. Myšlenka domácí péče byla před třiceti lety převratná a přišla s ní MUDr. Marie Svatošová, která ji pomohla prosadit jako experiment na Ministerstvu zdravotnictví. O zavedení služby v našem regionu se zasadil MUDr. Petr Gorun společně s prvním ředitelem Charity Štefanem Čandou. Péče se postupně profesionalizovala a stala se vyhledávanou mezi pacienty i lékaři.

„Rodinu si nevybíráte, ta je božím darem pro Vás, stejně jako Vy jste pro ni.“ – Desmond Tutu

Oblastní charita Ústí nad Orlicí provozuje čtyři střediska **Domácí zdravotní péče** – v Letohradě, Ústí nad Orlicí, Lanškrouně a v Chocni. Vedoucí choceňského střediska Markéta Jiroutová nám poskytla rozhovor, ve kterém přibližuje práci charitních zdravotních sester:

Můžete nám přiblížit, co Domácí zdravotní péče znamená a jakou formou je poskytována?

Domácí zdravotní péče je novým a snad lépe výstižným názvem naší služby, kterou jsme po mnoho let poskytovali pod názvem Charitní ošetrovatelská služba. Jak sám název napovídá, jedná se o zdravotní péči poskytovanou doma u našich pacientů. Jsme nedílnou částí zdravotního systému. Jedná se o výkony ordinované nemocničním nebo praktickým lékařem prováděné kvalifikovanými sestrami formou návštěv. V rámci ošetrovatelských návštěv provádíme celou řadu výkonů, mezi nejčastější patří: raní odběry krve, podávání léků, aplikace injekcí, podávání infuzí, měření fyziologických funkcí (krevní tlak, pulz, saturace kyslíku), převazy, výměny močových katetrů, ošetrovatelská re-

habilitace. Návštěvy jsou jednorázové nebo pravidelné. V současné době je naše péče plně hrazena ze zdravotního pojištění.

S jakými problémy se mohou pacienti obracet na charitní zdravotní sestřičky?

Pacienti se na nás mohou obracet prostřednictvím svých praktických lékařů v situacích, kdy některé z výše uvedených výkonů potřebují a vzhledem k věku nebo zdravotnímu stavu je pro ně obtížné či nemožné se do příslušných ordinací dostat. To bývají již zmíněné odběry, převazy, injekce. Další skupina pacientů nás potřebuje po propuštění z nemocnice nebo při závažnější změně zdravotního stavu, kdy k nim jezdíme, abychom jim usnadnili život doma. Zde se jedná o zaučování péče o imobilní pacienty, rehabilitace, aplikace inzulinu, atd. V neposlední řadě nás potřebují pacienti s demencí, kde nejčastěji podáváme léky.

Mnoho občanů si plete Domácí zdravotní péči s Pečovatelskou službou. Můžete nám vysvětlit jaký je mezi nimi rozdíl?

Pečovatelská služba je služba sociální, ne zdravotní. Pomáhá tedy osobám s omezenou soběstačností. Poskytuje pomoc při běžných

úkonech, osobní hygieně, stravování. Dále zajišťují sociální kontakt, doprovod atp. Pečovatelskou službu poskytují pečovatelky, které nemívají zdravotnické vzdělání. Zcela odlišné je i financování.

Marcela Musilová, zdravotní sestřička z Domácí zdravotní péče Letohrad, doplňuje:

Úzce spolupracujeme s praktickým lékařem, chirurgickou ambulancí nebo kožním lékařem a dle jejich ordinace tvoříme plán péče. Vždy pak zpětně podáváme zprávu o stavu pacienta. Jednotlivé úkony se označují časovými kódy, které stanoví zdravotní pojišťovny. 80% naší práce tvoří převazy ran a třeba na převaz máme u pacienta půl hodiny.

Naším úkolem je postarat se nejen o pacienta, ale vždy také o celou rodinu, zároveň se je snažíme i psychicky podporovat. U pacientů neřešíme jen konkrétní zdravotní výkon, proto musíme znát pacientův kompletní zdravotní stav. Specifikem této práce je také to, že sestra pracuje samostatně, bez lékaře. Proto jsou na nás kladené vysoké nároky na profesionalitu. .

„Láska začíná péčí o ty nejbližší, ty doma.“ — Matka Tereza

Pro nás pacient nikdy nebude jen rodné číslo

Hana Ďuránová nastoupila jako zdravotní sestra do Oblastní charity v roce 1997. Posledních pět let je na pozici vedoucí sestry Domácí zdravotní péče v Letohradě.

Jak se za těch 24 let změnila práce charitních zdravotních sestřiček?

Změnila se hodně. Rozšířila se působnost i celková profese. Oddělila se zdravotnická služba od pečovatelské, takže my už řadu let děláme jen zdravotnické výkony. Naprosto se změnilo materiální vybavení. Medicína jde dopředu milovými kroky. Přibýly nové léčebné meto-

dy, postupy, prostředky, zdravotnické úkony. Pro pacienty je dnes léčba doma jednodušší, příjemnější a efektivnější. Pacient nemusí do nemocnice nebo k lékaři, protože my ho umíme ošetřit přímo u něj doma. Běžně pečujeme o PICC katetry, porty, stomie, močové cévky.

Umíme úspěšně léčit diabetické defekty nohou, protože dnes existuje nepřehledné množství hojivých krytí, kdežto dřív na to byla jedna mast. To vše musíme znát, takže se neustále školíme a učíme nové věci. U nás je našťástí výborný vzdělávací systém, jezdíme do školicího střediska NCONZO v Brně, kde nabízejí širokou řadu kurzů. Anebo kurzy pořádají přímo firmy, které konkrétní zdravotnický prostředek nabízejí. A musím říct, že toho umíme docela hodně.

Když charitní sestřičky před 30 lety začaly se svou službou, jezdily s batůžkem na kole. Dnes je jejich základním pracovním prostředkem auto a počítač?

Ano. Na kole jsem po vstupu do Charity jezdila ještě asi pět let i já. Zpočátku jezdily sestřičky na kolech po Letohradu a do okolních vesnic zajíždělo jedno auto, které jsme měli. To už je samozřejmě dávná historie. Dnes má každá sestřička své auto, a bez aut by to vůbec nešlo, protože k pacientům vozíme spoustu potřebného materiálu. Teď máme nová spolehlivá auta, se kterými se nebojíme ani v zimě do odlehklých

koutů vesniček. Z toho máme velkou radost. No a stejně jako auto k nám samozřejmě patří i počítač. Bez toho už to nikde nejde.

Na jakém území zdravotnickou péči poskytujete a kolik máte pacientů?

Denně máme na čtyřech trasách kolem 40 pacientů, v pondělí až 50 pacientů. Jezdíme na území celého Letohradu, dále do Lukavice, Písečné, Žampachu, Hlavné, Nekoře, Horní a Dolní Čermné, Dolní a Horní Dobrouče.

A jakou máte spolupráci s praktickými lékaři?

V Letohradě máme vynikající spolupráci se všemi lékaři. Jsou vstřícní a ochotní, mohou jim zavolat i o víkendu. Důležitá spolupráce je i s pečovatelkami – městskými i našimi charitními – a s hospicovou péčí. Všechno funguje na jedničku.

Dostáváte se do rodin a vidíte různé přístupy k pacientům. Jakou máte zkušenost s pečujícími rodinami?

Vzpomínám si na pacienta, ke kterému jsme jezdily ve dvou, protože péče o něj byla velmi náročná. Byl hodně těžký, měl na těle spoustu dekubitů. Než jsme ho ošetřily, převázaly a napolohovaly, trvalo to dvě hodiny a bylo to vždy fyzicky náročné. Tady jsem nesmírně obdivovala rodinu, která o něj pečovala celodenně. Obecně ten přístup rodin je různý. My to tady máme dobré, protože na vesnici žijí rodiny často společně v jednom domě. To je bezvadné, protože se rodina může o svého blízkého postarat. Nejhorší je, když pacient bydlí sám a děti jsou daleko. Upřímně obdivuji každou rodinu, která se stará, protože to není jednoduché...

Baví vás pořád práce zdravotní sestřičky?

Za těch 24 let jsem neměla nikdy důvod, proč bych odtud odešla. Velice si cením našeho kolektivu skvělých děvčat. A samozřejmě práce mě baví stále. Pro nás pacient nikdy nebude jen rodné číslo, protože ho známe osobně, známe jeho rodinu, jeho domov a věci, které má rád. Ke každému pacientovi máme vztah.

„Rodina je jednou z nevyhnutelných podmínek štěstí.“ — Lev Nikolajevič Tolstoj

Den katastrofa - Aneb co se skutečně stalo, nestalo, mohlo by se stát a možná se i stane na ústecké Charitě

Budík je neúprosný. Vyzvání pokaždé ve chvíli, kdy se mně nejlíp spí. A nedá se ukecat ani o minutu. Ví, že kdybych si s ukecáváním začala, zaspala bych. Tak to raději ani nezkouším a zahajuju svůj pracovní den. Je pět hodin. Dnes ale neprožiju běžný záprah, nýbrž „den katastrofa“. I když, záleží, jak se na to podíváte. Možná se na svět klube celkem fajn dopoledne. Obleču se do červené pracovní bundy a vyrazím. Venku leje jako z konve a je docela kosa. To nic nemění na tom, že strávím dost času v terénu. Ale pěkně popořádku. Už je asi nejvyšší čas uvést na pravou míru, že jsem CHARITNÍ SESTROU PRACUJÍCÍ V DOMÁCÍ PÉČI. Tohle zaměstnání mě hrozně baví. Proč? Přece pro to všechno, co zažiju. I proto, že vlastně nikdy nevím, co zažiju.

Na základně si sbalím převazový kufřík, krabici s jehlami a stříkačky, tonometr, oxymetr, doklady k autu, respirátor, svačinu – a mladíka, studenta posledního ročníku SZŠ, který se mnou dnes bude absolvovat školní praxi. Výjimečně tedy nebudu své klienty navštěvovat sama, ale mám pomocníka. Student je adrenalinový typ a moje práce se mu zdá moc klidná. Cože? Myslí si, že pohoda klídek, tabáček? To se teda hodně plete. Zavzvonit na dveře, prohodit zdvořilostní frázi s upovídaným seniorem, píchnout mu pár jednotek inzulínu a popojet zase o pár domů dál. No dobře, může to tak nejdřív vypadat, chvíli. Hned při druhém vylézá z auta student tichým mručením vzdoruje. Venku padají kroupy. Nemáme na výběr, musíme mezi nimi slalomem sprintovat. Aha, tady nezvoní zvonek. Klepeme na dveře, voláme. Konečně pootevřela škvíru ve dveřích rozespálá paní v županu a natáčkách. Protáhli jsme se dovnitř a paní jsme převázali bolavou rukou. Po-

kračujeme dál. Student zdravky cestou trochu rozvažuje. Dozvídám se, že jsem ve věku jeho maminky. Kluk vypadá docela fajn.

Na další návštěvě zjišťujeme, že obyvatel vysokého činžáku má zvonek sice funkční, ale je na invalidním vozíku. Hodil nám klíče z okna. Klíče zachyceny a běžíme do schodů. Ouha, další malá komplikace. Velmi slabá žárovka. S tímhle osvětlením bychom se netrefili ani nohama do papučí, natož jehlou do žíly. Naštěstí má nemocný pán baterku. A my dva dohromady čtyři ruce. Student tak díky mému přesnému zamíření světelného paprsku zaznamenává úspěch v podobě dvou naplněných zkumavek krve. Děšť i krupobití ustalo, ale naše pochůzky za pacienty pokračují. Převázali jsme břicho veselé obézní paní a v jednom sídlištním bytě jsme byli dokonce vyzváni k pěveckému doprovodu klienta, který s vervou prohrál struny kytary. Následovala návštěva u nerudného důchodce, co celý život pracoval jako lékař. Ošetřili jsme panu doktorovi nohu a přitom jsme se snažili nepřipouštět si jeho špatnou náladu. Nejraději by si nohu převázal sám a úplně jinak, než to děláme my. Zatímco nás pán napomíná a poučuje, jak se dělaly převazy před padesáti lety, našly si mě dlouhé vlasy jeho po bytě volně poletující korely. Během chvilky je rozčuchávají a stavějí si z nich cosi jako ptačí hnízdo. Všimám si, že tady to studenta (pěkně škodolibě) začalo dost bavit. Byt tady o pidi sekundu dyl, snesli by mně ti drzi opeřenci na hlavu snad i vejce! Poslední zákruta bandáže a frčíme dál.

Ehm, nefrčíme. Auto se mé chuti frčet o závod docela vzepřelo. Připadá mi, že jede pomaleji, než chci. Ale vždyť já vím, že rychlost se dodržovat musí, obzvlášť v zalidněné obci. Zaparkováváme na k prasknutí plném parko-

višti. Rychlou chůzí se přemísťujeme k třípatrovému domu. Od paní, která bydlí ve druhém poschodí, máme klíč, protože není schopná chůze. V jejím bytě se střídáme s pečovatelskou službou a mladou neteří. Dnes jsme tady však sami. Paní nedávno upadla a má spoustu odřenin, které jsme přišli převázat. Práce nám jde od ruky, jen se nám hůř dýchá v těsném respirátoru a nevětraném pokoji. Mladík otevřel balkónové dveře a hned se dostavil přívál energie. I paní si čerstvý vzdušek pochvaluje. Spokojeně opouštíme byt, za chvíli má dorazit pečovatelská s obědem. Když za námi zaklaply dveře, polilo mě horko, protože jsme si přibouchli klíče v zámku zevnitř. V tu chvíli už za námi stojí pečovatelská a chraští svým klíčem. Ještě neví, že se do bytu nedostane. Nemocná paní nám otevřít nemůže a z vnější strany není klika, ale nepřístupná koule. Přemýšlíme nahlas – hasiči, zámečník...? Nervózně poskakujeme před domem. A není to sranda. Student oslovuje pána ze sousedství. Chlapík ochotně odbíhá na dvorek a mému svěřenci se objevily šibalské jiskřičky v očích. Vysvětluje mi nějak moc rychle, že je dobrovolný hasič, nebojí se výšek, je plnoletý a... Soused mu s chlapskou rázností podal žebřík. Než jsem se zmohla na nesouhlas, hoch už šplhal po žebříku rovnou na balkón ke staré paní. Hbitě přeskočil nízké zábradlíčko a s hrdým výrazem ve tváři vítězně cinká přibouchlými klíči. Problém vyřešen a mně spadl kámen ze srdce. Teď už jen dokončit ostatní dopolední návštěvy, aplikovat pár poledních inzulínů a po celkem 20 štacích máme hotovo.

Hned vzápětí však zase tužíme fyzickou. Pes Rex se protáhl dírou v plotě a jde po nás. Nestíháme se poradit co teď a rovnou bereme nohy na ramena. Kdo uteče, vyhraje. Hurá! Vyhráli

jsme. Skočili jsme do auta a startujeme vozidlo na cestu k návratu a na zasloužený oběd. Bohužel, také auto dnes nemá svůj den. Trucuje do celá tvrdošijně. Ač držím nohu na pedálu plynu a sešlapuju skoro až na zem, auto se šourá sotva 15km/hod. Protože po nás vůz chce, abychom si všimli pořádně, začíná nechutně smrdět a od kola se mu valí dým. Venku se zase rozpršelo, našťastí už nepadají kroupy. Jsme se studentem

schovaní v nepojízdném autě a snažíme se sehnat číslo na odtahovou službu. Volám bezradně svému muži, který mě obratem ujišťuje, že pán s odtahovkou je už na cestě. Čekání si místo oběda zkracujeme dojíždáním okoralé svačiny, na níž jsme ráno nenašli chvilku času. Mladík si pochvaluje dnešní akční den v terénu. Mně zatím chodí na mobil povzbuzující SMS od spolupracovnic, např. AZ DORAZITE NA ZA-

KLADNU, DAME KAFE A KOLAC. Začínám být veselá a dokonce se trochu směju nahlas. Těším se na kafe, koláč, na sucho v botách i na své milé spolupracovnice a vyprávění, co prožily na svých trasách ony. Mám to tak pokaždé - nemůžu se dočkat, co mě čeká zase zítra.

Radka Smolová
- zdravotní sestra z DZP Ústí nad Orlicí

Domácí zdravotní péče

Ústí nad Orlicí: 17. listopadu 69, tel. 731 402 340, chos.uo@uo.hk.caritas.cz
Česká Třebová: Hýblova 63, tel. 731 402 330, chos.ct@uo.hk.caritas.cz
Choceň: U Koupaliště 1902, tel. 731 402 332, chos.chocen@uo.hk.caritas.cz
Lanškroun: nám. A. Jiráka 2, tel. 731 402 339, chos.lan@uo.hk.caritas.cz
Letohrad: Na Kopečku 356, tel. 731 402 338, chos.let@uo.hk.caritas.cz

„V péči o štěstí druhých nacházíme své vlastní.“ — Platón

Reportáž z terénu – Ranní směna s pečovatelskou službou

„V 6:30 si zajdeme k charitním sestřičkám na antigenní test a v 7:00 vyjedeme za prvním klientem,“ zněly instrukce pár dní před očekávaným výjezdem s vedoucí **Charitní pečovatelské služby v Letohradě** Marií Urbanovou. Po splnění prvního úkolu, který mi vehnal slzy do očí, mám nejnejpříjemnější část dne za sebou. V sedm hodin sedíme v autě a máme namířeno za prvním klientem. Já vybavená fotoaparátem, psacími potřebami, notesem a svačinou, Majda respirátory, dezinfekci, gumovými rukavicemi a nápletky na boty. Obě s dobrou náladou.

První klientkou na předem naplánované trase je paní z Červené u Letohradu – veselá a hvorná seniorka, která, jak říkají pečovatelky, je vždy pozitivně nabije do celého dne. Paní je na invalidním vozíku, proto potřebuje pomoc s ranní hygienou, oblékáním, přesazením z postele na vozík a naservírováním snídaně. Když jí sdělují, že bych si ráda pořídila pár fotografií, bere do ruky hřeben a volá na Majdu, aby jí pomohla s účesem. Po chvilce si všimnu medaile pověšené na zdi a než se stihnu zeptat, za co ji paní získala, předvádí seniorka s pečovatelkou hod žínkou do lavoru.

Po půl hodině se s klientkou loučíme. Nasedáme do auta a vydáváme se za druhým klientem do Nepomuk u Horní Čermné. V autě Majda vypráví, že plánují rozšíření služby o další trasu, a svěruje se, že i večerní směna pečovatelské služby je velmi vytížená. V 8 hodin dorazíme ke klientovi, který leží na lůžku po těžké nemoci. Přivítá nás jeho manželka, která se o něho stará, ale na spoustu věcí již sama nestačí. Pozorují, jak se vedoucí služby s obětavostí pouští do ranní hygieny a zjišťují, že je pro toto povolání zapotřebí také dobrá fyzická kondice.

I tato návštěva nám zabrala asi třicet minut. Opět nasedáme do charitního automobilu a vracíme se zpět, tentokrát do Dolní Čermné. „Dnes mi odvolal péči jeden klient, proto vše probíhá víceméně v klidu a můžeme se zdržet v domácnostech déle. Mnohdy, když jich je víc, máme na péči pouze čtvrt hodiny, protože se všichni potřebují umýt a nasnídat ráno, ne dopoledne,“ říká během jízdy Majda. Klientem v Dolní Čermné je veselý pán, který rád cestuje na stránkách Atlasu světa. Poté, co mu Majda pomůže s ranní hygienou a s chůzí po domácnosti, přichází má velká chvíle – mohu asistovat při podání snídaně. Když vyprávím příhody našich koček, pán se ze srdce rozesměje a my se se slzami v očích přidáváme k němu.

Další klientkou je jednadevadesátiletá paní z Verměřovic. Vitální paní, která ráda vaří, plete, stará se o kocourka a chodí ven na procházky, při kterých potřebuje dohled. Proto se oblékáme a jdeme se projít kolem domu, ve kterém bydlí se svou rodinou. Na procházce se dozvídáme zajímavé příběhy z okolí Verměřovic i z jejího života.

Je 10:30, loučíme se s hřejivým pocitem u srdce, že péče o druhé má velký smysl, a vracíme se zpět do střediska Charitní pečovatelské služby v Centru Pod Střechou v Letohradě. Stihneme si dát tak akorát čaj na zahřátí, u kterého vyplňujeme dokumentaci klientů. Služba ale ještě nekončí. Je potřeba některým klientům zajistit přípravu a podání oběda. A tak se vydáváme za letohradskou klientkou.

Po 13. hodině přijíždíme na středisko pečovatelek i z ostatních tras. Do konce směny dopisují nezbytnou dokumentaci, tvoří individuální plány a zařizují vše potřebné. To já už ale nevidím, protože se musím vrátit zpět do své kanceláře. Hlavu mám plnou myšlenek na stáří a nemožnost, ale i obdivu k obětavé pomoci našich pečovatelek. Ty vnášejí do života svých klientů radost, zmírňují jejich osamělost, jsou jejich spojovatelkami se světem. A to je moc důležité a krásné. Děkuji Majdě za to, že mi dala nahlédnout do práce charitních pečovatelek.

Poděkování:

Z celého srdce Vám děkuji za laskavou a obětavou péči poskytovanou mé manželce v době její nemoci. Velmi si vážím Vaší pomoci, bez které bych péči o manželku sám nezvládl. Velmi oceňuji skromnost, lidskost, ohleduplnost a zejména pracovitost pečovatelek, které manželce pomohly prožít zbytek života důstojně, v kruhu své rodiny. I ona tuto péči vnímala, když spokojenost projevovala úsměvem, radost hlasitým smíchem. S každou jejich návštěvou přišla do domu lepší nálada i naděje.

Za to vše Vám moc děkuji a přeji hodně sil k Vaší práci.

V úctě J. Z.

Snažíme se o harmonické soužití

Hlavním posláním naší služby je pomáhat lidem ve stáří, lidem s chronickým onemocněním i zdravotním postižením a podporovat jejich soběstačnost, aby co nejdéle mohli žít doma se svojí rodinou.

Charitní pečovatelská služba Ústí nad Orlicí rozšířila v roce 2021 svoji péči směrem k dětem se zdravotním postižením, které se nemohou do školy a ze školy dopravit samy, nebo jim tento doprovod nemohou zajistit rodiče, ale také o klienty se syndromem demence a chronickým duševním onemocněním, kde se prostřednictvím vzdělávacích kurzů, stáží a seminářů

jsme jenom lidé a na věku nezáleží. Jsme v tom všichni společně a našim pečovatelkám přináší klienti velké radosti, ať už ze společných pokroků ve spolupráci, která se neobejde bez času na motivaci komunikací, pomocí úsměvů, vlídného slova, pohlázení, projevu soucitu a empatie, bez nichž nelze dojít k navození důvěry a pocitu bezpečí. Pocitů nebo stavů, které zastřešují základní lidské potřeby.

Rok 2021 nám přinesl množství klientů, od kterých se můžeme učit především trpělivosti. Klientů, kteří se ve svém osamocení dokázali přizpůsobit nouzovým pandemickým opatřením a nebýt při tom ve stresu. S laskavými seniory se denně setkáváme i my a je nám ctí, když o ně můžeme pečovat spolu s jejich rodinami. Jednou z nich je paní Růženka, která tráví svůj volný čas šitím roušek. V nouzovém stavu ušila desítky roušek a s velkou radostí jimi obdarovávala rodinu, přátele, známé, nás a další instituce. Ať je doba jakkoliv těžká, paní Růženka se stále usmívá, protože ví, že veselá mysl je půl zdraví.

V nelehkém období, kdy byla odkázána pouze na naši péči, často vzpomínala na svoji rodinu a dělila se s námi o ty nejkrásnější vzpomínky ze svého života. K nejcennějším patří dopis od vnučky. Skrývá se v něm poděkování za vždy otevřenou a láskyplnou babiččinu náruč. Další milující a milovaná babička si s námi zazpívala své oblíbené písně při houslích i v době, kdy prodělávala onemocnění Covid 19 a při tom zavzpomínala s úsměvem nad albem fotografií na celou rodinu, izolovanou v karanténě.

Naše pečovatelky denně navštíví v terénu více než 30 až 40 klientů, kteří vlivem různých

onemocnění ztrácejí soběstačnost a potřebují pružné nastavení četností návštěv a rozsahu výkonů. Provozní změny tu máme téměř každý den. Nejdéle v naší službě působí vedoucí pečovatelka paní Katka Němečková, dále pak pečovatelka paní Alena Šubrtová. K novějším parťákům pečovatelky patří Alice Dvořáková, Petra Wagnerová a Helena Ferbasová. Za občasnou výpomoc vděčíme i dalším dobrovolníkům, brigádníkům a studentům na praxích.

Den v terénní pečovatelské službě začíná výjezdem služebním autem, v zimě vyhrnováním sněhu a rozmrazováním aut. Ranní, polední a večerní péče u méně soběstačných klientů zahrnuje především pomoc s hygienou, oblékáním a svlékáním, přípravou a podáním jídla a pití, pomoc s přesunem z lůžka na vozík a toaletu. V dopoledních a odpoledních hodinách pokračujeme u soběstačnějších klientů s orientací ve vnitřním prostoru s použitím kompenzačních pomůcek, pomocí a podporou při komunikaci, při orientaci v čase a událostech, při obstarání nákupu a drobného úklidu domácnosti. Návštěvy klientů, kteří jsou zcela závislí na celodenní pomoci druhé osoby a celodenně pobývají na elektrickém polohovacím lůžku, probíhají za účasti blízkého pečujícího a jsou mu podporou i odlehčením. Veškeré činnosti jsou doprovázeny individuálním přístupem. Mimo terénní péči poskytujeme také základní sociální poradenství k naší službě.

Vážíme si sdělení od našich klientů, z nichž v předchozím období plynuly nejen pochvaly, ale i ocenění vlastností, kterých si klienti i jejich blízcí na našich pečovatelkách povšimli a byly jim přínosem ve vzájemné pozitivní interakci při poskytování služby – ochota, přizpůsobivost, vstřícnost, pečlivost, milé jednání, poskytnutí opory v těžké době, dochvilnost, spolehlivost, operativní a vynikající zpětné vazby při řešení změn v průběhu poskytování služby. Jedním z dalších ocenění a zároveň i přání bylo:

„Ještě více takových „andělů“ s empatií, úctou a chutí pomáhat“.

paní Růženka

snažíme o získávání teoretických i praktických zkušeností, potřebných pro kvalitní poskytnutí péče těmto klientům. Naše činnosti v hodinách tzv. přímé péče o klienty se oproti předchozímu roku zdvojnásobily a s přibývajícím počtem klientů v našem týmu přibýly také nové tváře pečovatelek a vypomáhajících pečovatelů. V roce 2021 jsme navíc rozšířili území, kde naši službu můžeme poskytovat o obce Řetůvka, Řetová, Prácheň a Černovír. Rozšířena byla také provozní doba naší služby na dobu od 7:00 do 20:00 hodin každý den.

Když vzpomene na citát od Matky Terezy „Nejstrašnější bída je samota a pocit, že mě nikdo nepotřebuje“, nebo citát od Boženy Němcové „Kdyby nebylo vzpomínek, člověk by nevěřil, že byl někdy šťasten“, dostaneme celkem ucelený přehled o duchovním rozměru pečovatelské služby. Naše pečovatelky a pečovatelé pracují s lidmi, kteří potřebují pomoc a podporu, především v oblastech péče o vlastní osobu, hygienu, domácnost, ale i zprostředkování kontaktu se společenským prostředím, kterého se jim mnohdy dostává pouze ve velmi úzkém okruhu rodinném a prostřednictvím návštěv pečovatelské služby. V životě každého z nás jsou dny plné deště, smutku a chmuru, ale jsou také dny plné slunce, štěstí a radosti. V některých dnech se dokonce střídá obojí, jak venku tak i v nás,

Díky osobním asistentkám je o maminku dobře postaráno

Když maminka paní Ludmily z Chocně v roce 2016 ztratila zrak, celé rodině se obrátil život vzhůru nohama. Rozhodli se vzít si maminku k sobě domů a přizpůsobit k tomu přízemí rodinného domu. Paní Ludmila přerušila stávající zaměstnání, aby se mohla začít o maminku starat na plný úvazek. Od charitních sestřiček, které docházely za pacientkou domů, se dozvěděla o službě **Osobní asistence**, kterou provozuje Oblastní charita Ústí nad Orlicí.

Od doby, kdy začaly osobní asistentky za maminkou paní Ludmily docházet, uplynulo pět let a dcera tak může zhodnotit: „Služba je pro nás nepostradatelná. Bez děvčat bychom to sami nezvládli. Péče o maminku je každodenní rituál. Maminka nemá orientaci v prostoru. Je potřeba říkat jí vše dopředu a neustále opakovat. Osobní asistentky tráví s maminkou každý den 7,5 hodiny. Kromě běžné péče jako je pomoc s osobní hygienou, podání jídla, pomoc s oblékáním atd., chodí s maminkou na procházky a snaží se ji různě aktivizovat. Máme jistotu, že je o ni stoprocentně postaráno.“

Paní Ludmila tak nemusela ukončit pracovní poměr ve stávajícím zaměstnání. Vždy po 15. hodině si maminku od asistentky přebere. Za-

pojuje ji do pečeni a vaření, také spolu pletou, poslouchají rádio a audioknihy, které si půjčují v knihovně pro nevidomé v Ústí nad Orlicí. Dále dodává: „Výborně funguje komunikace s vedoucí služby, paní Marií Maříkovou. Je pro nás velkou pomocí také při zařizování věcí po právní stránce. Pomohla nám například při vyřizování příspěvku na péči. Informuje nás o změnách. Na čem se domluvíme, to platí.“

Jelikož je práce u jednoho klienta často velmi náročná a jednostranná, a může docházet ke stagnaci klientova stavu, zavedla vedoucí služby na Choceňsku týdenní střídání osobních asistentů. I to si paní Ludmila pochvaluje: „Moc za tento nápad děkujeme. Každá z osobních asistentek je jiná, každá přinese mamince jiné podněty.“ A na závěr dodává: „Rodina je základ. Vztah manžel-manželka nesmí trpět péčí o seniora. A to u nás doma díky Charitě funguje.“

Poděkování

Dobrý den,
rádi bychom touto cestou vyjádřili své uznání s prací osobních asistentek z Charity Letohrad, které do naší domácnosti přinášejí pozitivní náladu a nevšedním způsobem obohacují naše

soužití. Nikdy by nás dříve nenapadlo, že jejich příchod do našich životů může být natolik inspirativní. Jsme překvapeni, kolik nových zážitků, zkušeností a rozšířených obzorů nám naše asistentky vytvářejí a jsme jim za toto nesmírně vděční.

Jsme rádi, že jste nám tyto vzácné osobní asistentky, paní Maříková, doporučila a i Vám patří velký dík. Práce Charity není jednoduchá a z našeho pohledu je nedocenená.

rodina V.

Vážená paní Maříková,

Přijměte, prosím, můj velký dík za vše, co jste Vy osobně a všechny Vaše spolupracovnice udělaly pro moji maminku. Pečovatelky, sestřičky i sestřičky z hospicové péče mají můj hluboký obdiv a úctu za úžasný přístup. Obzvláštní vděčnost a dík pak patří paní Heleně Matějčkové, která o moji maminku vzorně pečovala a stala se naší rodinnou přítelkyní. Jen díky vám všem jsem mohla mamince zajistit důstojný závěr života v rodinném prostředí.

Smekám před vámi všemi a ještě jednou děkuji.

V úctě R. Š.

Charitní pečovatelská služba

Letohrad: Centrum Pod střechou, Taušlova 714, tel. 734 769 711, chps.let@uo.hk.caritas.cz

Službu poskytujeme na území obcí: Letohrad, Šedivec, Mistovice, Nekoř, Verměřovice, Dolní Čermná, Horní Čermná, Petrovice.

Ústí nad Orlicí: Sokolská 68, tel. 731 402 341, chps.uo@uo.hk.caritas.cz

Službu poskytujeme na území obcí: Ústí nad Orlicí, Oucmanice, Mostek, Nasavrky, Orlické Podhůří, Libchavy, Hrádek, Jehnědí, Sudislav nad Orlicí, Velká Skrovnice, Sudslava, Seč, Podlesí, Sopotnice, Dlouhá Třebová, Dolní Dobrouč.

Osobní asistence

Letohrad: Centrum Pod střechou, Taušlova 714, tel. 734 769 711, osobni.asistence@uo.hk.caritas.cz

V ústecké půjčovně pracují řeholní sestry

Život každého člověka provází služba druhým lidem - dětem, partnerovi, kolegům v práci, služba určitému cíli. Na tuto cestu se většina z nás vydá v manželství či partnerství a s dětmi. Někdo se vydá cestou „single“ a jiný nachází své místo v řeholní společnosti. V Oblastní charitě Ústí nad Orlicí pracují v současné době tři řeholní sestry Společnosti sester Ježíšových (SSJ). Dvě z nich, sr. Pavlu Rychnovskou a sr. Kláru Piskořovou, jsme navštívili v Půjčovně kompenzačních pomůcek.

Můžete nám říci něco o vaší řeholní společnosti a jak dlouho jste v Ústí?

Sr. Pavla: SSJ vznikla v roce 1981 v rakouském Klagenfurtu a u jejího zrodu stál český jezuita původem z Dolní Čermné P. Robert Kunert. Nyní má 42 sester, 31 v Čechách, tři jsou v Římě a osm v Rakousku. Charakteristickým rysem naší Společnosti je řeholní život ve světě. Chodíme do civilních zaměstnání, nežijeme v klášteře, ale v malých komunitách na různých

místech. Pracujeme ve službách církve jako pastorační asistentky, učitelky a ve zdravotnických a sociálních zařízeních. Do Ústí nad Orlicí jsme přišly ve spolupráci s Oblastní charitou v roce 1997 a bydlíme v jejím služebním bytě. Teď jsme tu tři, a všechny pracujeme v Charitě. Důležitou součástí naší spirituality je také modlitba za nová duchovní povolání.

Zmínila jste novicky. Můžete blíže vysvětlit, kam tyto ženy směřují?

Sr. Pavla: Novicky jsou zájemkyně o řeholní život. Během dvouletého noviciátu poznávají ony samy i řeholní společnost, zda je tento život pro ně vhodný. Pokud po dvou letech obě strany vnímají soulad, složí novicka časné sliby, tj. slib chudoby, poslušnosti a čistoty. Ty jsou časově ohraničené, u nás nejprve na dva roky, pak na tři a teprve po osmi letech se skládají věčné sliby. Osm let tedy má sestra i řeholní společenství

na vzájemné poznávání a na to, aby zjistily, zda je tato cesta pro ně dobrá nebo ne.

Obě jste do řádu přišly z vysoké školy. Co bylo impulsem k tomuto rozhodnutí?

Sr. Pavla: Vyrůstala jsem ve věřící rodině. Chodila jsem do společenství mladých lidí, jezdila s nimi na tábor, kde se formoval můj vztah k Bohu. Postupně jsem více začala vnímat, že mě Bůh přitahuje svojí osobní láskou, a z toho pak pramenila moje touha po řeholním životě - odevzdat se cele Bohu.

Sr. Klára: Původně jsem jako většina žen chtěla mít manžela a děti. V roce 2012 jsem se poprvé setkala se sestrami SSJ a navštívila jejich duchovní obnovu. Hledala jsem, co se životem. Mezitím jsem měla známost, ale poznala jsem, že to není pro mě. O Vánocích 2015 jsem získala jakési vnitřní volání, které mě nasměřovalo právě k SSJ. Teď jsem druhý rok v noviciátu a připravuji se na zasvěcení Bohu řeholními sliby.

Jak dlouho jste v Charitě, co děláte a jak se vám tam líbí?

Sr. Pavla: Pracuji deset let v Půjčovně kompenzačních pomůcek a od roku 2014 mám na starost také Sociální sprchu pro lidi bez domova. V Charitě se mi líbí. Je tu přátelské prostředí, cítím podporu i ze strany vedení. Líbí se mi velkorysost, s jakou se v Charitě dbá na vzdělání zaměstnanců. A samozřejmě vidím, že služby, ve kterých pracuji, jsou potřebné a využívány.

Sr. Klára: V Charitě pracuji teprve od září 2020 jako pečovatelka v Domě pokojného stáří sv. Kryštofa v Ústí nad Orlicí-Kerharticích. Dva dny v týdnu dopoledne zastupuji v Půjčovně kompenzačních pomůcek. Práci dělám ráda, je pro mě obohacující.

Co vám práce v Charitě přinesla?

Sr. Pavla: Je to škola života. Setkání s lidmi, kteří doma pečují o své blízké, i s lidmi bez domova byl pro mě úplně nový vhled do jejich životů a problémů. Naučila jsem se lépe komunikovat, vysvětlovat, naslouchat. Je to intenzivní práce s lidmi, kterou jsem do té doby v takové míře nezažila.

Potkáváte se s lidmi, kteří doma dnem i nocí pečují o své blízké. Pracujete s lidmi

bez domova, vidíte chudobu. Co to s vámi udělalo?

Sr. Pavla: Často si uvědomuji, jak se mám dobře. Jsem vděčná za spoustu věcí, které mám, a kterých jsem si dřív ani nevšimla. V půjčovně se setkávám s lidmi, kteří léta pečují o nemocné a považují to za samozřejmost. Jsou třeba unavení, ale bez nich by to nešlo. Ta pečující rodina, která je doma k dispozici pacientovi, tam musí být. A to je vždy krásné a dojemné, když v rodině fungují vztahy. Snažím se tyto lidi vždycky podpořit a pochválit. S radostí také pozoruji, jak se rozšiřuje služba našeho domácího hospice. Řada rodin, které se starají o umírajícího blízkého člověka, sem chodí pro pomůcky a opět považují svou péči za samozřejmou. Jsou rádi, že k nim jezdí sestřičky, ale právě rodina je v domácí péči nejdůležitější.

Sr. Klára: Práce pečovatelky v Charitě mi rozšířila obzory. Spousta lidí se dlouho a nezištně stará o své příbuzné, věnuje jim čas a považuje to za normální. Snažím se je potěšit a říkat jim, že to je hezké, co dělají.

Řeknete nám nějaký zajímavý zážitek z vaší služby?

Sr. Pavla: Vzpomínám si na klienty Sociální sprchy - jeden pán bez domova bydlel v osob-

ním autě a každý týden se chodil do sprchy umýt. Postupně se mu podařilo vyříditi si invalidní důchod, a nakonec mu byl přidělený i městský byt, takže k nám přestal chodit. Po čase jsem ho náhodou potkala ve městě. Říkal, že se má dobře, že musí hodně šetřit, ale zvládne zaplatit nájemné a před Vánocemi mi přinesl tašku vlašských ořechů.

Jiný klient, který sem chodil, se dost rozčiloval, takže člověk by z něj mohl mít i strach. Jednou zase začal z nějakého důvodu křičet, a já jsem ho slušně poprosila, aby na mě nekřičel. On se zarazil, omluvil se mi a už nikdy na mě nekřičel. To pro mě byla důležitá zkušenost: když s lidmi jednáte slušně, můžou na tu vlnu slušnosti také přejít... Někteří bezdomovci mi podrží dveře, když vcházím do místnosti, to je od nich milé.

Jak se vám spolupracuje s ostatními kolegy a kolegyněmi v Charitě?

Sr. Pavla: Zvykli jsme si na sebe, vycházíme spolu velmi dobře, ačkoliv jsme pro ně možná trochu otazník. Spolupracuje se nám výborně. Cítím se dobře tam, kde jsem. Ze srdce mi probleskuje vděčnost za dar řeholního povolání. Mám v sobě hluboký vnitřní pokoj, který mi pomáhá přenést se přes případné nesnáze.

Půjčovna kompenzačních pomůcek Oblastní charity funguje v našem regionu již 19 let. Za tu dobu zaměstnanci služby „odbavili“ kolem 15 tisíc klientů. Spolu s nimi a pečujícími rodinami prožívali jejich životní příběhy. Některé z nich zachytila dlouholetá pracovnice půjčovny v Ústí nad Orlicí Sr. Pavla Rychnovská:

„Přišel jsem dědovi zaplatit vzduch!“ hlásí při příchodu do kanceláře smějící se školák. Tak to bude asi koncentrátor kyslíku, pomyslím si. Tento přístroj nasává vzduch z místnosti a vyrábí z něj kyslík. Pomůže pacientům se srdečním či plicním onemocněním, kteří potřebují více kyslíku, než kolik je ho ve vzduchu. Nemusí tak být kvůli kyslíkové terapii v nemocnici.

„Přeji Vám, abyste nás už nepotřebovali!“ loučím se s klientem, který s úsměvem vra-

cí invalidní vozík po zhojení zlomené nohy. Je dobré, když je kde vozík půjčit, ale ještě lepší je nepotřebovat ho.

V jiné situaci se ocitá klient, který pečuje o těžce nemocného člena rodiny a pomůcky potřebuje až do konce života milovaného člověka. Díky Domácímu hospici Alfa-Omega se s těmito lidmi setkávám často. Aby zapůjčení potřebných pomůcek bylo pro rodinu hospicových pacientů co nejjednodušší, zakoupili jsme sedm elektrických polohovacích postelí, které jsou snadno rozložitelné a je možné je převézt v osobním autě „combi“. Jsou hojně využívány a velice usnadní péči o ležícího člověka. Polohovací postele pro hospicové pacienty lze zapůjčit v půjčovně v Ústí nad Orlicí a v Letohradě.

Půjčovna kompenzačních pomůcek

Ústí nad Orlicí: 17. listopadu 69, tel. 731 402 314, pujcovna.uo@uo.hk.caritas.cz

Letohrad: Na Kopečku 356, tel. 731 598 830, pujcovna.let@uo.hk.caritas.cz

Lanškroun: Havlíčkova 1129, tel. 733 611 556, pujcovna.lan@uo.hk.caritas.cz

PÉČE O UMÍRAJÍCÍ

„Být druhému člověku nablízku, být s ním, to je to nejdůležitější – v lásce, v životě i v umírání.“ — Elisabeth Kübler-Ross

Vánoční příběh

Smyslem práce **Domácího hospice ALFA-OMEGA** je pomoci lidem, kteří si přejí zemřít doma – v kruhu svých blízkých. Tam, kde mají pocit bezpečí, kde to mají rádi. Kde mají mož-

nost se rozloučit, vzpomínat, scházet se...to vše k tomu patří.

Náš Vánoční příběh se odehrál v rodině 48letého pacienta, který byl v péči Domácího hospice ALFA-OMEGA. Diagnóza zněla – mela-

nom přesahující kůži. Příjem pacienta proběhl těsně před Vánocemi. Pán byl přijat s bolestmi, nechutenstvím, psychicky velmi skleslý, proto i někdy na rodinu nepřijemný. Žil v rodinném

domě, který čerstvě dostavěl společně s družkou a dvěma dětmi (15 a 10 let).

Při první návštěvě lékaře a sestry došlo k nastavení medikace tak, aby se reagovalo na všechny problémy, které daná diagnóza nesla, hlavně na zvládnutí bolesti. Lékař také vyslovil prognózu onemocnění a blížícího se konce. V následujících dnech rodinu navštívila hospicová psycholožka a pan farář.

Kromě zdravotního stavu pacienta se řešila i rodinná situace, kdy pána nejvíce trápilo, že si svoji družku, se kterou žil 20 let, dosud nevzal za manželku a nijak ji finančně nezajistil. Vyslovil to jako své poslední přání. Sestřička z našeho týmu začala jednat a pomohla zorganizovat „hospicovou svatbu“. Zařídila duchovního Jakuba Kellera a paní matrikářku. Objednala květiny pro nevěstu, pomohla paní s výběrem šatů. Sestřičky z hospice byly přítomny skromnému, ale dojemnému obřadu, který proběhl 23.12.

Vánoční svátky tak byly pro rodinu slavnostní, ale zároveň i smutné a poznamenané nemocí. Zá pánem jsme jako sestřičky jezdily v dalších dnech řešit zejména bolesti a neklid, který někdy přichází na konci života. Při našich návštěvách jsme se často zdržely s pečující rodinou, probíraly jsme různé otázky a rozebíraly všechny situace, které mohou při péči v domácím prostředí nastat. Na telefonu jsme byly 24 hodin denně.

Pán zemřel 30.12. obklopen svými blízkými. Oddávající farář vedl také pohřeb. Byl v kontaktu s rodinou, stejně jako my, i v dalších měsících. Hospicová psycholožka ještě několikrát rodinu navštívila, hlavně s ohledem na děti.

Každý pacient, každá rodina mají svůj příběh a my jej prožíváme s nimi. Tomuto příběhu jsme daly název Vánoční a zůstane navždy v našich srdcích.

„Dobrodiním lásky není jen to, že nám dává víru v druhého, ale také to, že nám vrací víru v sebe.“ — Romain Rolland

Mě to tak baví!

Typická věta Evy Janatové, sestřičky Domácího hospice ALFA-OMEGA, kterou obvykle komentuje svoji práci. Vedle té zdravotnické v terénu má na starosti i propagaci a fundraising.

Kdy jste do Charity přišla a proč zrovna hospic?

Do hospice jsem nastoupila jako zdravotní sestra v únoru 2017, půl roku poté, co mi zemřel velmi blízký člen rodiny. Jeho smrt ale nebyla tím jediným důvodem. V té době mně Renata Prokopcová, která v hospici pracovala jako vedoucí, nabídla, ať s ní někdy jedu na návštěvu do rodin pacientů. Tak jsem souhlasila a už jsem u toho i zůstala. Zjistila jsem totiž, že tato práce má opravdu smysl.

Před čtyřmi lety nebylo o hospicích ještě takové povědomí jako dnes. Jaké byly ty začátky v době vašeho nástupu?

Tehdy se o domácí hospicové péči vědělo málo, obvodní lékaři s ní měli málo zkušenosti, lidé tuto službu neznali. Proto jsme se postupně snažili především o osvětu. Rozdávali jsme letáky s kontakty na naši péči, dělali jsme různé besedy, přednášky pro odbornou i laickou veřejnost. Navštěvovali jsme lékaře, které jsme informovali o tom, co a jak naše péče obnáší. Dokud to šlo, pořádali jsme i různé akce na podporu hospice. Například lanškrounský farář Zbygniew Czendlik pro nás předloni udělal v Ústí nad Orlicí benefiční akci o své knize, ústecká ZUŠka zase uspořádala krásný koncert pro hospic. Zapojili jsme se také do Fóra mo-

bilních hospiců a založili jsme i stránku na Facebooku o našem hospici. Postupně se snažíme myšlenku o naší péči dostávat do povědomí lidí.

Jak vám byla Oblastní charita v této práci nápomocná?

Charita mi umožnila studium managementu a za to jsem velmi vděčná. Moje závěrečná práce byla právě analýzou míry informovanosti občanů o domácí hospicové péči. Ze 150 rozdaných dotazníků se mi jich velká většina vrátila a zjistila jsem, že lidé se o hospicové péči dozvídají nejčastěji od svých známých.

Okruhem vaší práce je i fundraising. Jaké v tom máte cíle?

Ráda bych se věnovala péči o dárce. Zatím jsem sestavila katalog potřebných věcí, se kterým můžeme jezdit na různé schůzky do firem nebo k potencionálním sponzorům. Připravuji konkrétní systém péče o dárce. Uvidíme...

Není to náročné – vedle zdravotnické profese se ještě věnovat propagaci a fundraisingu?

Je to právě naopak. Ta propagační práce je vhodná kompenzace mé zdravotní práce v terénu. Můžu psychicky „přepnout“ od umírání mých pacientů a truchlení rodin k něčemu jinému. Na tu propagační práci potřebuju klid a soustředění. A poté se zase velmi ráda vracím k hospicovým nemocným. Je to výborná kombinace. Baví mě to...

Jaké je tedy mezi lidmi povědomí o domácím hospici dnes?

Za tu dobu se povědomí o hospicové péči hodně zlepšilo. Obecně se o tomto tématu více mluví. Za námi je řada let dobré práce, takže spoustu lidí už nás zná. Lékaři a nemocnice s námi spolupracují a vědí o nás. A nás sestřičky to také baví, máme nejlepší a nejveselejší kolektiv, jaký jsem kdy zažila.

Poděkování

Dobrý den,

děkuji vám za pohled, který mě potěšil, opravdu mi udělal radost. Chtěla jsem vám již mnohokrát odpovědět, ale nějak jsem nevěděla jak – jak se vlastně mám. S manželem jsem se poznala, když mně bylo 18 let a jemu 21 let, letos 11. července bychom oslavili 40 společných let, ale nebylo nám dopřáno. Stále mě to moc bolí a je mi hrozně smutno, odešla, jak se říká, moje druhá polovička, ale po těch letech to není polovička, ale všechno. A i po těch letech jsme se měli rádi. Měla jsem tetu, která se dožila 92 let a ke konci života říkala, že na ni Pánbůh zapomněl, že už chce odejít, manžel by tu ještě rád s námi byl a musel odejít – je to nespravedlivé.

Ale co se dá dělat, mám syna, který mě ještě potřebuje, mám teda kolem sebe více lidí, kteří mi pomáhají, ale syn mě ještě potřebuje, a tak se snažím. Hodně mi pomáhá, že ještě mohu chodit do práce, tam na své trápení částečně zapomenou, život jde však dál.

Vám chci popřát hodně štěstí, samozřejmě zdraví, pohodu a hodně radosti ze života.

S pozdravem Zina Novotná

Vážené sestřičky,

omlouvám se, že se ozývám až nyní, byla jsem u dcery. Netušila jsem, že mě po příjezdu domů čeká tak milé překvapení od Vás. Oplakala jsem to, pláču každý den.

Můj manžel byl moc hodný člověk. Za těch šedesát roků společného života mně neublí-

žil špatným slovem, nikdy na mě nezvýšil hlas a velmi mě miloval. Samozřejmě jsem já milovala jeho a v legraci říkával, že on mě víc, snad to byla i pravda.

Rok, co jsem se o manžela starala s pomocí svého hodného vnuka, byl svým způsobem krásný. Nikdy si nestěžoval, byl velmi trpělivý, vděčný, vždy poděkoval a snažil se mi to co nejvíce ulehčit. Já jsem se snažila do poslední chvíle zachovat jeho důstojnost.

Já se o sebe zatím postarám a můj vnuk, který je velmi hodný, každý den, než jde do práce, se u mě staví. Když něco potřebuji, tak vše zařídí.

Chtěla bych Vám tolik tolik poděkovat za péči o mého manžela. Byla to jen krátká doba, ale pro mě ničím nenahraditelná, i kdyby to byla snad jen hodina. Sestřičce, která mi pomáhala se důstojně rozloučit s manželem, ještě jednou moc děkuji. Svým přístupem mi vnesla do srdce určitý klid a smíření a vše jsem snášela mnohem lépe. Často myslím na rodiny, kterým byl odvezen jejich blízký do nemocnice, nemohli ho navštívit, ani se s ním důstojně rozloučit. Mně toto vše za Vaší pomoci bylo dopřáno a za to moc a moc děkuji.

Omlouvám se za písmo a možná i chyby, dlouho jsem dopis nepsala a potom taky už hraje roli můj věk.

Vážené sestřičky, přeji Vám hlavně pevně zdraví a hodně síly ve vaší nelehké péči o nemocné a ještě jednou za mě a mého manžela DĚKUJI.

Věra Zamastilová

KLUB ALFA-OMEGA

Ztráta blízkého člověka je pro pozůstalé vždy bolestná. Prožívají ve svém životě pocity a okamžiky, které neznají a nedá se na ně zcela připravit. Udělali významný skutek pro své blízké, kteří s nimi mohli zůstat až do konce života. Sami ale potřebují tyto prožitky zpracovat a odpovédět si na otázky: „Bylo vše správně? Proč se to stalo? Co bude teď se mnou?“

Tyto zkušenosti jsou nepřenositelné. Je však velmi užitečné sdílet je s těmi, kteří nám rozumí, protože podobnými zážitky sami prošli. Mluvit a naslouchat je hojivé. Naše společnost vytěsnila z veřejného prostoru smrt, její projevy i prožívání smutku. Svůj zármutek často potlačujeme a skrýváme. Klub ALFA-OMEGA otevírá prostor, kde si žal můžeme dovolit – místo, kde je možné o těchto věcech mluvit, pochopit je a třeba i pomoci druhým, kteří jsou na začátku truchlení. Prožitek ze ztráty může lidi spojoval. Sdílená bolest je vždy menší, nemusíme na všechno být sami.

Klub ALFA-OMEGA pořádá pravidelná setkávání lidí, kteří ztratili blízkého člověka. Skupina je otevřená Vám všem, kdo potřebujete sdílet prožité. Jednou měsíčně se budeme scházet v Klubu u stolu s kávou nebo čajem nad tématy kolem umírání, zármutku či odpuštění. Každý se zapojí do té míry, do jaké sám chce. Péče o pozůstalé je nedílnou součástí hospicové myšlenky. Kluby ALFA-OMEGA jsou otevřeny i pro širokou veřejnost. Setkání probíhají od září do dubna, jedenkrát za rok je velké Setkání pozůstalých.

Domácí hospic ALFA-OMEGA

Ústí nad Orlicí: 17. listopadu 69, tel. 735 168 871, hospic@uo.hk.caritas.cz

UPLATNĚNÍ PRO OSOBY S POSTIŽENÍM

„Všichni jsme smrtelní a křehcí, ale všichni jsme rovněž vzácní a jedineční.“ – Jean Vanier (spoluzakladatel hnutí Archa)

Malá podpora může být velkou pomocí

Slečna Radka navštěvuje **Sociálně terapeutické dílny Miriam** od jejich otevření. Chodí sem ale minimálně. Nejprve jsme se domluvili na docházce dvakrát týdně, později jsme to změnili na jedenkrát týdně. A to jen dopoledne. Klientku sem vozí matka nebo někdo z rodinných příslušníků. Matku dojíždění spíše obtěžuje, a proto slečnu Radku omlouvá velmi často – v létě, že je horko, v zimě, že je sníh apod.

Slečna Radka je nemluvná, tichá, ale vstřícná. Ze začátku jsme nevěděli, jak s ní navázat vztah. Pracovnice přímé péče jí zkoušela vkládat do rukou různé materiály nebo nářadí a tak zjistila, že má výbornou jemnou motoriku. Začala se tedy věnovat ručnímu šití, vyšívání, vázání mašlí apod. V dřevařské dílně jí nedělalo problém brousit a natírat.

Často jsme se jí ptali, jak se má, co dělá, odpovídala, ale sama hovor nikdy nezačala. Když klienti vtipkovali nebo když vznikla vtipná situace, usmívala se. Při ranním komunikačním kolečku používáme náladové karty, kterými mají klienti vyjádřit, jak se zrovna cítí, co je zlobí nebo jim vadí, z čeho mají radost. Slečna Radka si vždy uměla vybrat kartu, která odpovídala její náladě a vysvětlila nám proč. Dozvěděli jsme se tak, že se cítí osamělá.

Letos se poprvé zúčastnila našeho vánočního dne, kdy se zaměřujeme na vánoční zvyky, smysl obdarování a hodnotíme minulý rok. Chvilku jsem se na ni dívala, jak s úsměvem a se slzami v očích sleduje ostatní a uvědomila jsem si, že i to málo, co zde prožívá a učí se, má velký smysl pro její život. Ví, že patří mezi skupinu lidí, kteří mají společný cíl, pracují spolu a vytvářejí si společné zážitky.

Péče o občany s tělesným a mentálním handicapem vznikla z podnětu lidí, kteří sami ta-

kovou službu potřebovali a postrádali. Projekt finančně podporuje Město Králíky, Pardubický kraj a MPSV. Oblastní charita projekt dofinancovává z Tříkrálové sbírky a darů.

Hlavním cílem STD je, aby klienti získali zkušenosti s pracovní činností, posílili vlastní samostatnost, rozšířili znalosti nezbytné pro praktický život a udržovali pravidelný kontakt s okolní společností. Výrobky zhotovené klienty v dřevařské a výtvarné dílně je možné zakoupit přímo na místě v malém obchůdku. Pracovníci podnikají se svými klienty výlety, navštěvují přednášky, divadla a výstavy. Chodili dokonce koledovat na Tříkrálovou sbírku. A nad tím vším vládne příjemná rodinná atmosféra.

V pohraniční oblasti okresu Ústí nad Orlicí s omezenými pracovními příležitostmi se tak díky spolupráci subjektů státní a neziskové sféry podařilo najít smysluplnou činnost pro občany s handicapem.

Poděkování:

Moc vám všem děkujeme za vaše adventní výrobky, všem nám přinesly a přinášejí radost a přivádějí poklidnou až tajemnou předvánoční atmosféru.

Sociálně terapeutické dílny Miriam

Králíky: Příční 352, tel. 734 780 387, dilny@uo.hk.caritas.cz

PODPORA RODINY

Je důležité pomáhat mladým lidem trávit smysluplně jejich volný čas

Nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Street je určeno dětem a mládeži ve věku 6 – 20 let z Letohradu a jeho okolí. Cílem je poskytnout bezpečný prostor pro dospívající, kteří řeší například problémy se svými spolužáky, nerozumějí si se svými rodiči, mají potíže s učivem, hledají si své „místo na zemi“ nebo se jen prostě nudí a hledají způsob, jak trávit svůj volný čas.

Každý, kdo k nám zavítá, má možnost využít nabízených aktivit a strávit tak čas se svými vrstevníky, lépe se poznat, získat nové kamarády nebo si jen popovídat se sociálními pracovníky a světit se jim s tím, co právě prožívá.

Služba má za úkol působit především preventivně, zahrnuje také poradenství a sociální servis. Jsme tu proto, abychom dětem a mládeži pomohli najít správnou cestu, ukázali správný směr, hledali správná řešení. Veškeré aktivity probíhají pod dohledem školených pracovníků.

„Součástí dospívání je pocit, že kolem dokola není nikdo, kdo by se člověku natolik podobal, aby mu rozuměl.“ — John Irving

Do klubu již nějakou dobu dochází 13letý chlapec. Nejprve chodil do klubu jen proto, aby si zahrál deskové hry, stolní fotbal nebo si jen popovídal. Když přišla druhá vlna koronaviru

a školy fungovaly pouze na on-line výuce, svěřil se nám, že má velké potíže s matematikou a že nejspíše propadne. Probíranou látku nepochápal a rodiče doma neměli čas nebo mu s učivem nedokázali pomoci.

Poprosil nás tedy o pomoc. Vzhledem k tomu, že neměl jiné možnosti ani finanční prostředky zajistit si doučování, společně jsme se domluvili, že bude chodit dvakrát týdně na doučování a pokud bude chtít, donese si i domácí úkoly. Klient se aktivně zapojil a sám se doptával na věci, které mu nebyly jasné. Občas využil i počítač a přístup k internetu pro vypracování např. referátů či prezentací i z jiných předmětů. Po doučování se pak věnoval různým klubovým aktivitám.

Odměnou pro nás byla zpráva, že se v matematice zlepšil a na vysvědčení bude mít trojku. Zároveň nás ujistil, že už to nenechá zajít takhle daleko, ale řekne si včas o pomoc.

„Možná, že puberta je jeden z nástrojů, jak příroda pečuje o lidský rod, aby nevyhynul. Protože člověk by asi nikdy dobrovolně neopustil to bezpečí vlastní rodiny, kde je o něj postaráno milujícími rodiči a rodiče by asi těžko přenesli přes srdce, že to rozkošné a bezproblémové dítě najednou odchází. Ale pak přijde spásná puberta a z toho rozkošného dítěte se stane nesnesitelný jedinec, který opovrhne svými rodiči, jejich hudbou, jejich oblečením, jejich životním stylem, takže nakonec jednou, když praští dveřmi a odejde, rodiče to jakž takž přežijí. Co je zajímavé, že hned venku na toho nesnesitelného jedince čeká jiný nesnesitelný jedinec, ovšem opačného pohlaví, který také před chvílí někde praští dveřmi a ti dva nesnesitelní pocítí k sobě tak neuvěřitelnou náklonnost, že spojí své životy a stanou se z nich ti báječní milující rodiče, od kterých by žádné dítě neodešlo, nebýt puberty. Je to podle mě velmi rozumné, a co příroda dělá, dobře dělá.“ — Marek Eben

Příměstské tábory v Centru Pod střechou

Léto v Centru Pod střechou jsme otevřeli tradičním Výtvarným táborem. Příjemný a velkorysý prostor Ostrova jsme vyměnili za domácké prostředí **Rodinného centra Mozaika**. Povinné testování nebylo příjemné ani pro děti, ani pro dospělé, ale naše milé charitní sestřičky vše zvládaly s úsměvem a energií sobě vlastní a podařilo se jim žádné dítě od pobytu a dobrodružství na táboře neodradit „šťouráním v nose“. Děti během táborového pobytu vytvořily polystyrenový linoryt, z krabic a lepenky vykouzlily zajímavé bytosti, vyzkoušely si voskovou a savo batiku, zručně drhaly a uzlíkovaly náramky přátelství, pomalovaly akrylovými barvičkami dřevěná zvířátka, ulity hlemýžďů i oblázky. Jejich nekonečná touha tvořit se projevovala i ve chvílích poobědového klidu, nebo při výletním čekání na vlak, kdy z batohů spolu se svačinou vytahovaly kousky bavlněných přízí nebo pastelky a málokterá holčička z tábora odcházela bez barevných copánků ve vlasech. Na výlet jsme vyrazili do Pardubic, do Východočeské galerie. Tam jsme v Domě U Jonáše mohli shlédnout, ale i osahat a dotvořit zajímavou

výstavu k historii města. V pardubickém zámku jsme si svůj dojem doplnili na výstavě k historii odívání v období renesance, vyzkoušeli si psaní inkoustem pomocí husího brku a vyrobili si vlastní parfém s vonných olejů a květinových silic.

Dalším v pořadí byl Lesní tábor. Navštívili jsme letohradský Rybářský spolek přímo v sádkách na Orlici, kde se nám dostalo velmi laskavého přijetí a podrobného výkladu. Užili jsme si velmi zajímavé a hravé dopoledne s lesníkem a hajným v jedné osobě. Poučili jsme se o tom, jak správně a bezpečně se chovat v přírodě, jaká jsou v divoké přírodě pravidla pro přežití. Upekli jsme si na ohni jednoduchou obilnou placku s bylinkami, zažili dobrodružnou stopovanou v lese. Velmi vydařený výlet a tip pro celou rodinu je Království sov v Králíkách. Majitel mezi voliérami svých milých opeřenců opravdu kraloval s péčí a láskou. V touze poznat ještě jiná zajímavá místa v Králíkách jsme navštívili vojenskou pevnost Hůrka, která potěšila hlavně chlapeckou část výpravy.

Turistický tábor si rozhodně vylosoval nejkrásnější počasí. A zatímco jsme každý den putovali po našem krásném kraji: tu do Písečné, do Žamberka přes Líšnici, do Šedivce nebo do Pastvin, vždycky jsme se mohli spolehnout, že kromě krásných výhledů a bolavých nohou si ještě užijeme příjemného koupání na koupališti, v potoce nebo v přehradě. Týden utekl jako voda a na výlet jsme vyjeli vlakem do Mladkova, odkud jsme přes les, maliny, borůvky a houby došli na prohlídku tvrze Bouda. A co by to bylo za výlet, kdyby se na něm neopékaly buřty na ohni. Posílnění jsme ostrým tempem stíhali vlak z Těchonína do Letohradu. To bylo slávy, když jsme konečně dorazili na domovské nádraží.

Dobrodružství v čase, aneb Časostroj, byl titul pro poslední z příměstských táborů. Putovali jsme od pravěku do novověku a prošli se historií lidského rodu od doby kamenné po moderní vynálezy 19. století. Od házení oštěpem, sbírání lesních plodů, k putování za obchodem se starověkou karavanou po solné či hedvábné stezce, ke středověkému rytířskému turnaji i milostné či dobrodružné písni až k moderním strojům. Výletním místem byl návrat do pravěku, přímo pravěká osada Krivolík u České Třebové. Účastníci výletu se na chvíli proměnili v opravdovou polodivokou tlupu pravěkých lidí nahánějící stádo koz, nebo tančící okolo své oběti u posvátného ohně a přivolávající déšť. Ačkoliv jsme oběť nakonec nemuseli odevzdat bohům, pár kapek na zpáteční cestě přece jen spadlo. Návraty bývají těžké, hlavně při zpoždění vlakových spojů. Nikdo ale nic nevyčítal, rodiče čekali na své děti v klidu a trpělivě a všechno dobře dopadlo.

Velký dík patří všem, kteří tábory pomáhali připravovat, kteří měli tu trpělivost, aby nás provedli výstavou, nebo rybářstvím, kteří se za námi přijeli podívat, jen aby se rozdělili o svou lásku k lesu a všechno, co v něm žije a roste, všem, kteří nás otestovali, abychom to všechno mohli zažít.

Pro některé sbohem, pro jiné na shledanou zase za rok.

Výlet do ZOO Jihlava

Rodinné centrum Kopretina ve Sloupnici uspořádalo 21. července již tradiční výlet do ZOO, nejen pro rodiny s dětmi, ale i pro další zájemce z obce, aby byl autobus plně využitý. Výletu se zúčastnili zájemci všech věkových kategorií, od batolecího věku až po důchodový věk. Letos přišla na řadu Zoologická zahrada v Jihlavě. Kromě zvířat ve výběhu jsme mohli shlédnout i komentovanou přehlídku dravců, kteří nám létali nad hlavami, krmení tuleňů, volně pobíhající Tamaríny (malé opičky) apod. Největším překvapením byla 2 mládátka Levharta cejlonského, která se narodila 28. května a která jsme viděli „v akci“ při jejich sourozeneckých hrátkách. Byly to takové velké „kočičky“, které se pořád poštuchovaly, tahaly se o provaz nebo kutálely velký míč. Pro všechny děti i dospěláky to byl nezapomenutelný zážitek a podívaná, která by se dala sledovat celý den. Také malé opičky – Tamaríny – které se volně pohybovaly kolem odpočinkových míst v zoologické zahradě, se nám pěkně předvedly. Sbíraly různé drobečky, rozhlížely se po návštěvnicích a málem

dětem sebraly z ruky i kornout se zmrzlinou. Bylo vidět, že se vůbec nebojí a jsou na obecnost zvyklé. V rámci procházky po ZOO si děti stihly zadovážet na několika hřištích, různých dřevěných atrakcích, na obrovském nerezovém tobogánu nebo dráze s autíčky. Také měly příležitost si nakrmit ovečky a kozičky přímo v jejich „vesničce“, kde byl také jeden neodbytný kozel, který se pořád dožadoval krmení v podobě kuřičných kuliček a vůbec se nestyděl si do nás lehce trknout, aby něco dostal.

Počasí nám přálo, a tak si celodenní výlet všichni užili. Nejen děti, ale i zástupci starší generace si výlet chválili a rádi by s námi jeli za rok zase.

RC Kopretina ve Sloupnici funguje už spoustu let. Těší nás, že jsou nám maminky s dětmi věrné a pravidelně či nepravidelně nás navštěvují a že k nám nacházejí cestu i nové maminky, že děti odrostlé, co prošly dopoledním setkáváním, se k nám vrací a účastní se kroužků a jednorázových akcí. Dělá nám radost pro děti vymýšlet nové akce, činnosti. S čím však vlastně

po celou dobu bojujeme, je personální zajištění vedoucích kroužků. Přivítáme proto zájemce o vedení kroužků v RC Kopretina (a neodmítneme i návrhy na nové kroužky, nové aktivity). Děkujeme.

Rodinné centrum Kopretina

Sloupnice 326, tel. 731 604 601

„Člověk je zrozen k vzájemné pomoci.“ — Seneca

Těšíme se na budoucnost

S Novákovými jsme navázali spolupráci v rámci **Sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi** před více než rokem. Paní Nováková je samoživitelka a stará se o svých 7 dětí. Tehdy všichni bydleli v městském bytě 1+kk. Podmínky zde nebyly vyhovující. Prostor byl pro tolik osob příliš malý, topilo se v kamnech na tuhá paliva (což zhoršovalo zdravotní stav nejmladšího syna) a také se zde vyskytoval nechtěný hmyz, který se nedařilo odstranit ani opakovanou deratizací. Proto jedním z cílů, které jsme si stanovili, bylo přestěhovat je do jiného vhodnějšího bytu.

S paní Novákovou jsme řešili, jaké má možnosti. Pomohli jsme jí s podáním žádosti o při-

dělení bytu. Po necelém roce snažení byl paní nakonec přidělen byt 2+1 na stejném sídlišti, kde dosud žila. Vzhledem k výskytu hmyzu v předešlém bytě se muselo všechno vybavení bytu zlikvidovat. Naším cílem proto bylo pomoci rodině zajistit adekvátní vybavení domácnosti. Paní se pro sebe a své děti snažila sehnat dostatek postelí, stůl se židlemi, lednici apod. Společně jsme se zaměřili na možnost vyvěšení inzerátů na různých místech, poptávky na sociálních sítích apod. Finanční situace rodiny není příliš dobrá, paní je samoživitelka na rodičovské dovolené a jejím jediným příjmem jsou dávky státní sociální podpory a hmotné nouze. To nás vedlo k rozhodnutí, že jsme rodině pomohli se sepsáním žádosti o dvoupatrovou postel pro děti do nadace Patron dětí. Ta byla úspěšně vyřízena.

Dalším z cílů naší spolupráce bylo zajistit přestup dcery Elišky do Speciální ZŠ a odklad školní docházky pro dceru Stelu. Oboje záviselo na posudku Pedagogicko-psychologického poradny. Paní se s dcerami na všechna potřebná vyšetření dostavila a vše nakonec zvládla. Eliška tak mohla již loni nastoupit do Speciální ZŠ, kde se jí daří lépe než v původní škole. Stelinka nastoupila do první třídy tento rok. Přes prázdniny bylo také cílem věnovat se s Eliškou učivu. I ona sama potvrdila, že když si látku opakuje,

jde jí to lépe. Na matce bylo především dohlédnout na dceru při procvičování a zajistit plnění úkolů. To se však ne vždy dařilo.

V současné době pomáháme paní Novákové s pořízením brýlí pro Stelu. Zároveň také rodina potřebuje sehnat zbývající vybavení do bytu a zajistit tak pro děti dostatek prostoru na spaní a místa k učení a rozvoji dětí.

Posláním služby je podpora rodin s nezaopatřenými dětmi, které se ocitly v nepříznivé sociální situaci a ve kterých je narušen nebo ohrožen vývoj dítěte. Služba je určena pro rodiny, které potřebují podporu při obnově svých základních funkcí. Poskytujeme ji zdarma a přímo v domácím prostředí rodiny na celém území Orlickoústecka.

Poděkování

Pracovnice OSPOD při odchodu ze své pracovní pozice: „Byla radost s Vámi spolupracovat. Tak, jak tu práci děláte, ji dělejte i nadále. Odvádíte výbornou práci!“

Poděkování od klientů:

„Děkuji Vám za vše. Myslím, že bez Vás by se můj život nesprávil. Byla jste mi oporou a motivací.“

„Jste lidi s velkým srdcem a já si toho nesmírně cením. Byl jsem s dětmi téměř za hranicí existence a vy jste mi z toho pomohli.“

Šance pro rodinu – Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi

Lanškroun: Centrum sociálních služeb, Havlíčkova 1129, tel. 734 281 416, css@uo.hk.caritas.cz

PORADENSTVÍ

„Čím bezbrannější je živá bytost, tím větší nárok má na lidskou ochranu před lidskou krutostí.“ — Mahátma Gándhí

Do vztahů investujeme hlavně lásku, ne peníze

Pokud si pro partnera vezmete půjčku, může to pro Vás mít neblahé následky – možná z Vašeho života zmizí partner i peníze a Vám zůstane dluhy.

Podobný je i příběh paní Ivy. Po rozvodu se znovu zamilovala, a když chtěli s novým přítelem bydlet společně, koupil přítel na hypotéku byt. Na vybavení bytu už peníze nezbyly a klientka neváhala a vzala si na své jméno hned několik úvěrů. Byla přesvědčená, že spolu zůstanou do konce života a tak neměla problém přispívat i na partnerovu hypotéku. Jde přece o jejich společné bydlení, říkala si, a navíc přítel slíbil, že po doplacení hypotéky převede polovinu bytu na ni...

Bohužel neměl vztah dlouhého trvání, objevily se spory, hádky, jednou i fyzické napadení ze strany partnera. Klientka se rozhodla od něj odejít a zařídila si pronájem jiného bytu. Doufala, že jí bývalý přítel nechá nakoupené vybavení nebo alespoň vrátí peníze, které do zařízení bytu a splátek jeho hypotéky investovala. Partner se ale různě vymlouval a klientce se vyhýbal. Později se paní od jiných dověděla, že byt prodal a odstěhoval se, už ho vůbec nedokázala kontaktovat. Paní Ivě tak zůstaly úvěry, s jejichž splácením už jí bývalý přítel nepomáhá.

Klientce jsme v poradně vysvětlili, že při soužití druhá a družky nevzniká společné jmění, jako je tomu u manželů. Za trvání manželství platí, že pokud jeden z manželů získá nějaký majetek nebo si vezme půjčku, spadají tyto věci

až na výjimky právě do tzv. společného jmění manželů. V případě rozvodu pak dochází k vyřazení společného jmění a každý z manželů má právo na svůj podíl – jak majetku, tak dluhů. Naproti tomu při soužití druhá a družky se zpravidla každý zavazuje ke splácení úvěrů sám a také co si pořídí, je jen jeho výlučným majetkem.

Klientka by tak mohla po bývalém partnerovi žádat vydání věcí, které nakoupila za peníze, jež si na své jméno půjčila. Rovněž by mohla chtít vrátit peníze, kterými mu přispěla na placení jeho hypotéky. Ideální je v takovém případě uzavřít písemnou dohodu o narovnání. Pokud se paní s bývalým přítelem nedohodne, musela by ho o vydání věcí či vrácení peněz žalovat u soudu. Pak je na místě porada s právníkem, zda má klientka dostatečné doklady o vlastnictví věcí a poskytnutí peněz a tím pádem vůbec nějakou šanci se žalobou uspět.

Protože měla paní Iva úvěry, které nezvládala už delší dobu splácet, víc a hrozily jí exekuce, požádala s naší pomocí u soudu o oddlužení, liďově o „osobní bankrot“. Nyní bude pět let splácet ze své mzdy zákonem určenou částku a žít jen z nezabavitelné části mzdy s tou výhodou, že po pěti letech plnění tohoto splátkového kalendáře bude od zbývajících dluhů osvobozena.

Sama říká, že to pro ni bylo velké ponaučení a pokud bude žít v budoucnu v jiném partnerském vztahu, bude už na peníze opatrnější.

Občanská poradna

Služby občanské poradny jsou poskytovány bezplatně. Jsou určeny všem lidem, kteří se dostali do nepříznivé sociální či životní situace nebo jim taková situace hrozí, situaci neumí sami řešit a potřebují pomoc. Poskytuje odborné sociální poradenství klientům, aby byli schopni orientovat se v sociálním a právním systému a mohli rozvíjet své schopnosti, které jim pomohou samostatně jejich nepříznivou sociální situaci zmírnit nebo vyřešit. Také upozorňuje příslušné orgány státní správy a samosprávy na nedostatky legislativy a na neřešené problémy občanů.

Na poradně pracují sociální pracovníci, neposkytují tudíž právní ani psychologické služby. Poskytované služby jsou bezplatné, diskrétní, nestranné a nezávislé.

Informace o provozní době a kontakty na občanskou poradnu najdete na www.uo.charita.cz.

Nebojte se na nás obrátit, rádi se vám budeme věnovat.

Poděkování:

I já moc děkuji, s takovou úžasnou pomocí, ochotou a soucitem k mému bratru jsem se ještě nesetkala, většinou to bylo pohrdání a posměch. Ještě jednou děkuji a přeji krásný den.

Provozní doba:

pondělí:	Ústí nad Orlicí, 17. listopadu 69 Česká Třebová, Hýblava 63	9 – 12 h., 13 – 16 h. 9 – 12 h.
úterý:	Králiky, Moravská 647	9 – 12 h.
středa:	Vysoké Mýto, Plk. B. Kohouta 914	9 – 12 h.
čtvrtek:	Ústí nad Orlicí, 17. listopadu 69 Letohrad, Družstevní 815	9 – 12 h., 13 – 16 h. 9 – 12 h.
pátek:	Lanškroun, Havlíčkova 1129	9 – 12 h.

tel.: 734 281 415, 465 520 520, e-mail: poradna@uo.hk.caritas.cz

POMOC LIDEM BEZ DOMOVA

„Lhostejnost k druhým a lhostejnost k osudu celku je přesně tím, co otevírá dveře zlu.“ — Václav Havel

Sociální sprcha slouží již osmým rokem lidem bez přístřeší. V suterénu charitního domu mají k dispozici koupelnu se sprchovým koutem, umyvadlem a WC. Mýdlo, šampon a čistý ručník jsou poskytnuty každému uživateli. Při první návštěvě dostane také klient, pokud má zájem, potřebné oblečení zdarma. Při dalších návštěvách je již za malý poplatek. O co je největší zájem? Kromě spodního prádla jsou nejžádanější rifle, trička, mikiny. Leckdo také

potřebuje vyměnit boty a v zimě je poptávka po teplých bundách, čepicích a rukavicích. Hodí se i tepláky, které je možné podvléknout pod kalhoty, a teplé ponožky. Oblečení získáváme převážně ze sbírek. Je to tedy již použité šatstvo a obuv, které však ještě můžou dobře posloužit. Pokud se někdo ocitne na ulici, je zpravidla vděčný za čisté oblečení a příliš neřeší, jakou má barvu či značku. Kdo již bezdomovectví přivykl, může to vnímat jinak. Má své preference,

oblíbené barvy či styl. Vyhovující velikost není zkrátka tím jediným kritériem. Většinu našich klientů tvoří muži, průměrný věk je 43 let.

V době pandemie bylo nutné zavést zvýšená hygienická opatření, aby se klienti a pracovníci Sociální sprchy cítili v bezpečí. Požádali jsme proto veřejnost o pomoc. Jedním z těch, kteří odpověděli na naši žádost, byl pan Petr G. I po zklidnění situace zůstal jako dobrovolník a kaž-

dou středu čeká na „své“ klienty, aby je mohl zavést do suterénu charitního domu, kde je sprchový kout s mýdlem, šamponem, čistým ručníkem, a toaleta. Provádí také dezinfekci těchto prostor a každého návštěvníka se ptá, zda nepotřebuje čisté oblečení. Jak pan Petr uvádí: „Nejdůležitější je si s lidmi popovídat.“ A tak se dozvídá mnoho příběhů a zajímavostí – například už ví, co je to fáračka. Pak dodává: „Někteří klienti jsou ale uzavřeni ve svém vlastním světě a povídat si příliš nechtějí. A není se co divit – vyrůstali třeba v kojeneckém ústavu nebo dětském domově, následoval pasták a ně-

kdy i kriminál.“ Pan Petr pracuje v jedné prosperující softwarové společnosti a část svého volného času chce věnovat potřebným, jak sám říká: „Člověk by měl společnosti něco vrátit, a to formou, která je mu vlastní.“

Sociální sprcha

Ústí nad Orlicí: 17. listopadu 69,
tel. 731 402 314

Otevřeno: Pondělí: 10 – 14 h.

Středa: 10 – 14 h.

„Naděje není přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že něco má smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.“ – Václav Havel

Všechno jde, když se chce

Paní Pavla přišla do Lanškrouna studovat střední školu. Na začátku studia otěhotněla, porodila dceru, kterou vzhledem ke svému věku nemohla vychovávat. Otec dítěte byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody. Dcerka byla tedy svěřena do péče babičky, maminky Pavly. Školu paní Pavla nedokončila, našla si brigádu. Poznala svého současného přítele, pana Michala, se kterým podruhé otěhotněla. Bydleli spolu u přítelovy rodiny, kde ale nebylo vhodné prostředí pro výchovu dítěte. Od známé se partneři doslechli o naší službě **Sociální rehabilitace** a o možnosti bydlení v Centru sociálních služeb (CSS).

Navázali jsme tedy spolupráci a paní se nastěhovala do nájemního bytu v CSS. Protože partner nebyl v té době ještě plnoletý, zůstal bydlet u své rodiny. Partnerku navštěvoval. Po dosažení plnoletosti (po přibližně 7 měsících) se k přítelkyni přistěhoval. Brzy po nastěhování se paní Pavle narodila dcera. Před narozením dítěte žila z příležitostných brigád partnera a neměla tedy žádný stálý příjem. Nabídlí jsme jí podporu v zajištění sociálních dávek. Protože neměla nárok na peněžitou pomoc v mateřství, pomohli jsme jí ihned po porodu vyřídit rodičovský příspěvek. Upozornili jsme ji také na možnost požádání o porodné, což učinila a porodné jí bylo vyplaceno. Dále zažádala s naší pomocí o přídavek na dítě, příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení.

Protože si nebyla jistá, zda má nebo nemá nějakou exekuci, doporučili jsme jí zažádat u soudu o výpis. Z něho zjistila, že žádné exekuce nejsou na její jméno vedeny. Byla si ale vědoma dluhu u banky, který byl předán vymá-

hací společnosti. Ta po ní požadovala splácení dluhu. Navrhovaná výše splátek byla ale pro ni nereálná. Dle občanské poradny, kam jsme paní doprovodili, nebylo možné zažádat o pozastavení dluhu z důvodu nemajetnosti, protože dluh ještě nebyl předán exekutorovi. Nebylo možné se ani domluvit na nižší výši splátek, proto dluh nebyl splácen.

Pan Michal si během naší spolupráce našel brigádu ve firmě poblíž Lanškrouna. Protože byl spolehlivý, dostal pracovní smlouvu na dobu určitou s možností prodloužení. Příjem rodiny se tedy zvýšil a tak paní Pavla mohla začít splácet dluh.

Partneři se velmi dobře starali o svou dcerku. Jedinou věcí, kterou si nebyli příliš jistí, byla výživa miminka. Tomuto tématu jsme se tedy společně věnovali. Předávali jsme mamince informace ohledně vhodných příkrmů a tekutin. Řešili jsme, kdy a co zařadit do jídelníčku, kdy je vhodná doba pro ty a ty potraviny. Předávali jsme také důležité praktické rady a informovali jsme o zdrojích, kde maminka může nalézt potřebné typy.

Protože bydlení v CSS je časově omezené, hledali si partneři v okolí vhodný podnájem, kam by se poté mohli přestěhovat. Také si chtěli zkusit požádat o mimořádné přidělení městského bytu. Se sepsáním žádosti jsme jim pomohli. Ještě než byla tato žádost projednána v radě města, tak se partnerům podařilo najít finančně dostupný a dlouhodobý podnájem v Lanškrouně. I po přestěhování pokračujeme ve spolupráci, naším cílem je podpora finančního hospodaření rodiny.

Posláním služby je pomoc rodinám a jednotlivcům, kteří se ocitli v nepříznivé sociální situaci. Podporujeme je tak, aby mohli žít samostatný život. Službu poskytujeme na území Orlickoústecka. Cílem je pomoci klientům hledat řešení jejich stávající situace.

Poděkování

„Jste úžasní lidé, kteří mají srdce ze zlata. Řekla bych, že jste andělé! Chci poděkovat, že jste mě naučili znovu žít a nic nevzdávat.“ (Klientka při ukončování spolupráce)

„Bez vás bych neměla sílu dořešit podstatné věci ve svém životě.“

Šance pro rodinu - Sociální rehabilitace

Lanškroun: Centrum sociálních služeb,
Havlíčková 1129, tel. 731 639 672,
css@uo.hk.caritas.cz

„Všude tam, kde je člověk, je místo pro dobrý čin.“ – Seneca

Podaná ruka není vždy přijata

Pan Mojmír vystudoval střední zemědělskou školu. V životě se pokoušel podnikat, oženil se, s manželkou žili ve velkoměstě. Podnikání se mu nedařilo, také díky tomu, že ho okradl manželčin bratr. Neměl peníze na nájem, a proto začal rozprodávat svůj majetek. Protože neměl na živobytí, začal si půjčovat peníze, které nezvládal splácet – byla na něj uvalena exekuce. Nájemné se mu nakonec nedařilo pravidelně platit

a z bytu se musel vystěhovat. Následoval rozvod a návrat do rodného města, kde žil s matkou. V té době zkoušel pracovat v zahradnictví. Tam se nepohodl s vedením a byl nucen odejít. Matka mu zemřela, byl musel opustit a začal žít na ubytovně. Tehdy měl také úraz, který mu dočasně znemožnil pracovat. Neměl dostatek prostředků na zaplacení ubytovny a tak se ocitl na ulici.

Na ulici mu „azyl“ poskytl kamarád, také bezdomovec, který žil v rozpadlé opuštěné stodole v Lanškrouně. Zakrátko kamarád zemřel a po jeho smrti zde pan Mojmír zůstal sám. Ve stodole nemá k dispozici vodu, elektřinu ani topení – jedná se doslova pouze o „střechu nad hlavou“. O možnostech **Nízkoprahového denního centra** se dozvěděl od svého zemřelého kamaráda a začal ho pravidelně navštěvovat. V současné

době dochází do služby takřka každý den. Nejčastěji se chce v NDC ohrát – v zimním období zde pobývá i několik hodin denně. Často si také přinese svoji polévku, kterou si zde může v klidu sníst. Dále využívá možnost provést základní hygienu – pravidelně se tu koupe a holí. Pan Mojmir nemá žádné stálé zaměstnání. V minulosti byl v evidenci uchazečů o zaměstnání na ÚP, častokrát z ní byl ale vyrazen, protože nedocházel na domluvené schůzky s pracovníci ÚP – tím pádem neměl nárok na žádné dávky. Bohužel hlavní roli v tom hrálo časté požívání alkoholu. Nyní je znovu v evidenci ÚP veden, pracovníci NDC ho podporují v tom, aby dodržoval pravidelné návštěvy ÚP, pomáhají mu sledovat termíny.

Pan Mojmir má velmi bujnou fantazii, často a rád hovoří o svém životě a o tom, co zažil a co všechno umí. Často si realitu přikresluje, aby vypadal zajímavě – to sám nepopírá. Na život na ulici si zvykl, dokázal si jej zařídit tak, aby přežil. S ostatními klienty se nechce stykat, často se s nimi nepohodně a mluví o tom, že

si připadá „lepší“ než ostatní lidé bez domova. Často se stává, že se během rozhovorů s panem Mojmiřem dotkneme tématu jeho závislosti na alkoholu. Závislost popírá, reaguje vznětlivě a podrážděně. Nepřipouští si, že má velký problém.

Pan Mojmir si uvědomuje, že životem ve stodole, zvláště přes zimu, velmi strádá, ale i přesto nemá vůli k tomu, aby svoji situaci řešil (nehledá stálé zaměstnání, žije z dávek a brigád, které má „na černo“, popírá svoji závislost na alkoholu). Ze strany pracovníků NDC mu byla nabízena pomoc a podpora při hledání zaměstnání, kde by měl stálý příjem a mohl by tak v budoucnu řešit i svou bytovou situaci. Tuto pomoc zatím nepřijal. Panu Mojmiřovi současný životní styl přes všechna negativa vyhovuje, umožňuje mu žít svobodný život a neřešit svoji závislost na alkoholu.

Denní centrum je určeno lidem v nepříznivé sociální situaci, kteří potřebují pomoc při zajištění základních potřeb. Tato služba nabízí lidem

bez domova možnost sociálního poradenství, hygieny, pomoc při zajištění stravy a v mimořádných případech i poskytnutí stravy. Lidé zde mají možnost výměny oblečení.

Poděkování

„Děkuji Vám za to, že posloucháte povídání o mém životě.“

„Dobře se mi s Vámi mluví, jsem rád, že Vám nevadím.“

„Díky vaší službě jsem přečkal nejhorší chvíle na ulici.“ (Klient, který si našel práci a ubytování)

Nízkoprahové denní centrum pro osoby bez přístřeší

Lanškroun: Havlíčkova 1129,
tel. 731 639 672, css@uo.hk.caritas.cz
Otevřeno:
v pracovní dny kromě středy: 8 – 14 h.

DŮM POKOJNÉHO STÁŘÍ SV. KRYŠTOFA

Z historie Domu pokojného stáří sv. Kryštofa

Domy na okraji města Ústí nad Orlicí – Kerhartice dal původně postavit místní továrník Sobotka na počátku 20. století. V restituci byly na konci devadesátých let minulého století dva domy, v nichž bývaly původně byty textilních dělníků, bezúplatně převedeny Městským úřadem v Ústí nad Orlicí Farní charitě Ústí nad Orlicí. Z projektu České katolické charity pak vznikl Dům pokojného stáří, který sestává ze dvou domů čp. 67 a 68 propojených chodbou. Motivací k uskutečnění tohoto projektu bylo především pomoci lidem ve stáří a nemoci, kteří přišli v létě roku 1997 o své domovy při rozsáhlých povodních. Cílem nebyla pouze pomoc „poskytnout přístřeší“, ale také „vybudovat zázemí potřebné pro péči o lidi ve stáří a se zdravotním postižením“, tedy v komplexním pojetí „poskytnout těmto lidem radostné a důstojné stáří s ohledem na jejich svobodu a jejich fyzické, duševní i duchovní potřeby“.

Dům pokojného stáří sv. Kryštofa (DPS) vysvětil při jeho slavnostním otevření 27. května 1999 tehdejší královehradecký biskup Dominik

Duka. Pojmenování domova je podle sv. Kryštofa, patrona těch, kteří jsou na cestách. Podle legendy se starokřesťanský světec obří postavy původně jmenoval Offero. V mládí se rozhodl věnovat své služby ďáblu, později ovšem začal hledat ve svém životě Krista a sloužil tak, že přenášel lidi z jednoho břehu řeky na druhý. Jedné noci přenášel malé dítě, které se ale během cesty stalo velmi těžké. Když je z posledních sil přenesl na druhý břeh, poznal v něm Krista. Ten mu pak dal nové jméno – Kryštof, v řečtině znamená nosič Kristův (Christoforos). Proto se stal tento světec patronem všech cestujících, kterým přináší ochranu a bezpečí na cestách.

V době otevření měl Dům pokojného stáří sv. Kryštofa 17 bytových jednotek, stacionáře a zázemí pro personál. Nyní má 18 nájemních bytů. Služby stacionáře byly pro dlouhodobý nezájem zrušeny v roce 2014. Některé byty nájemníků byly vybaveny systémem pro přivolání pomoci v případě krajní nouze. Vzhledem k technické zastaralosti a opotřebení byl v několika bytech zaveden již nový speciální SOS systém, díky do-

nátorům zapojeným do projektů Burzy filantropie v Pardubicích.

V průběhu 21 let došlo k mnohým úpravám vně i uvnitř objektu, nejen technickým, ale

i v poskytování sociálních služeb. V domě sídlí Charitní pečovatelská služba Ústí nad Orlicí, která poskytuje terénní i ambulantní pečovatelské služby. I ta má při svých terénních výjezdech, čítajících denně okolo 150 km, potřebu být v bezpečí a pod ochranou sv. Kryštofa. Četné změny souvisejí také s obměnou personálu i obyvatel Domu. Stále se zde konají tradiční i netradiční akce, které si místní obyvatelé připravují sami, ale i s nezbytnou technickou podporou vedoucího DPS sv. Kryštofa. Hlavní cíle a poslání původní projektové vize jsou neustále sledovány a naplňovány. V Domě převládá pokojná rodinná atmosféra, jak ve vztazích mezi jeho obyvateli – jednotlivými nájemníky, tak i ve vztazích mezi obyvateli a charitním personálem. Velmi důležité je i to, že ve stáří tu nikdo není úplně sám.

SOS systém přivolání pomoci a zajištění bezpečnosti bytů a provozu proti požáru

Ladislav Bien, vedoucí Domu pokojného stáří sv. Kryštofa, vysvětluje, proč je důležité mít technické zabezpečení bytů na vysoké úrovni.

Začnu nejprve historií systému přivolání pomoci tady u nás v DPS. Po rekonstrukci domů v roce 1999 byl zprovozněn systém SOS přivolání pomoci pomocí elektronického zabezpečovacího systému. Při mém nástupu, v roce 2016, již tento systém nefungoval a byl z velké části demontovaný. Zajímá mě se o obnovu jeho

funkčnosti, která se mi ani po dlouhém ožívání demontovaných komponentů nepodařila uvést do optimálního stavu. Po zkušenostech z nemilých situací, kdy došlo k pádům seniorů, kteří si nemohli přivolat pomoc a čekali na ni poměrně dlouhou dobu, jsem začal aktivně pracovat na SOS systému a možnosti přivolání pomoci pro naše obyvatele. Nejprve jsem pátral po hotových zařízeních a oslovil několik firem, bohužel vždy jsem narazil na vysokou pořizovací cenu i vysoké úhrady za pravidelné plat-

by, související s užíváním systému. Navíc byl u těchto systémů k vyhodnocování SOS informace zapotřebí vždy nějaký prostředník – firma, která danou informaci přijala a dále s ní pracovala, přivolala pomoc, kontaktovala seniora atd.

Řekl jsem si, tudy cesta nevede, postavíme si vlastní nový systém, kdy provoz bude co nejlevnější a bude zde možnost i k jeho rozšíření. Volba padla opět na zabezpečovací systém, ale tentokrát od kanadské firmy Paradox, která disponuje profesionálními zabezpečovacími

systémy a v roce 2018 vyšla na trh s bezdrátovými tlačítky na ruku, což bylo přesně šité na míru našim požadavkům. Teď už zbývala jenom maličkost, sehnat na systém peníze. Kolegyně, projektová manažerka Michaela Pecháčková, vytvořila projekt „Bezpečný domov pro seniory“ a s tímto projektem jsme se v roce 2018 přihlásili do Burzy filantropie. Projekt byl vybrán a po prezentaci před donátory, nám bylo dáno na realizaci projektu okolo 50 000,-Kč. Tato částka nám stačila na postavení základní stanice a vybavení 6 bytů tlačítky. Realizace proběhla v prosinci 2018.

Celý systém se skládá ze základní stanice, desky, která je plně zálohovaná a na kterou je napojena GSM jednotka. Tato rozesílá SOS informace – poplachy. Každý dům je ve druhém patře opatřen bezdrátovým přijímačem, na který jsou napojena tlačítka. Ty mohou mít senioři na ruce a mohou se s nimi i sprchovat, další tlačítka jsou pak umístěna na zdi u WC. Každé z nich vysílá specifickou informaci, kterou si můžeme sami nastavit tak, že přesně víme, od koho a odkud tato SOS informace přišla. Systém máme rozdělen na dvě základní info: ruka nebo WC. Informace o poplachu se odesílá SMS zprávou na služební telefony a na LCD display do kanceláře vedoucích i pečovatelek. Po přijetí informace vyhodnocujeme poskytnutí pomoci samostatně. Náklady na celý provoz jsou minimální. Cena SMS zprávy v případě poplachů a cena za elektřinu, kterou spotřebuje ústředna, se pohybuje okolo 100 Kč měsíčně.

Na základní stanici může být napojeno až 199 tlačítek nebo jiných bezdrátových prvků zabezpečení. Případné rozšíření pro další byty je cenově dostupné a vyjde cca do 1500,- Kč za pořízení tlačítek na byt. Napojení na ústřednu je velice jednoduché a zvládneme to sami, stejně tak odpadá prostředník, který danou informaci vyhodnocuje. Toto jsme schopni zabezpečit samostatně a ve vlastní režii. Současný systém přivolání pomoci sice nenahrazuje rychlou záchrannou službu, ale už se nestane to, že by senior ležel celý

den na studené zemi bez možnosti dovolání se pomoci.

V roce 2020 jsme oslovili sponzory a donátory o příspěvky na rozšíření zabezpečení – konkrétně na pořízení bezdrátových protipožárních kouřových čidel, jelikož ke stáří patří i zapomětivost a vyšší riziko vzniku požáru. Celý systém je na připojení čidel připraven. V polovině roku 2021 byl každý byt zabezpečen protipožárním čidlem, které informaci o kouři nebo ohni předává centrální jednotce. Nám se v kanceláři začne signalizovat poplach a zároveň jako v případě SOS tlačítek dojde k přenosu poplachu na mobilní telefony.

Tímto bychom chtěli dárcům a donátorům moc poděkovat, kouřová čidla už byla vyzkoušena „naostro“. Díky nim totiž nedošlo k požáru, když začala hořet mikrovlnná trouba. Jejich včasnou reakcí se zabránilo větším škodám. Právě pro tyto události jsme chtěli čidla pořídit a podařilo se.

Děkujeme firmám Iveco Czech Republic a. s., obchodnímu družstvu Konzum a firmě Advantech Czech s.r.o.

V Domě pokojného stáří sv. Kryštofa bydlí klienti ve svých bytech, které jsou vybaveny kuchynkou, obývacím pokojem a koupelnou s WC.

Na fotografiích představujeme byt v přízemí, který už bude mít brzy nového nájemníka. Další dva byty v čp. 67 se připravují k budoucímu pronájmu a jeden byt v č.68 se již nabízí k pronájmu a užívání. Jedná se o malometrážní byty se zvláštním určením pro seniory OZP.

Žádosti můžete podávat písemně poštou, osobně nebo e-mailem na adresu vedoucího DPS sv. Kryštofa,
Ladislav Bien
Sokolská 68
Ústí nad Orlicí - Kerhartice, 562 04
telefon: 730 804 220
e-mail: ladislav.bien@uo.hk.caritas.cz

Přímo v domě sídlí Charitní pečovatelská služba, která pomůže klientům s osobní hygienou, odvozem k lékaři, na nákup apod. V rámci pečovatelské služby mají možnost využít třeba hydromasážní vanu, která je vhodná i pro méně pohyblivé osoby, protože je vybavena speciální polohovatelnou elektrickou židlí, s pomocí které se klient bezpečně posadí do vany a na konci koupání zase vyzvedne ven.

Dům pokojného stáří sv. Kryštofa

Ústí na Orlicí-Kerhartice: Sokolská 68,
tel. 465 522 375, 730 804 220,
dps@uo.hk.caritas.cz

„Největším bohatstvím člověka jsou lidské vztahy.“ – Antoine de Saint Exupéry

Máme rádi život a přejeme si, aby se nám dobře dařilo. A přesto nás také potkávají různá trápení. Koronavirus na nás těžce dolehl a ještě nepominul. Do toho v červnu některým lidem na jižní Moravě vzalo tornádo střechu nad hlavou. Nedovedeme si představit, že by to postihlo nás. Tak alespoň pomáháme. Občané, státní instituce i neziskové organizace se hned zapojili, Charita opět na předním místě.

Často na dobrodiní Charity myslím. Už třicet let nám slouží. Bez hlasité reklamy si před léty získala důvěru mnoha občanů. Lidé z Charity patří mezi naše přední záchranáře v běžném ži-

Chvála pomáhajících rukou

votě i v čase pohrom. V Charitě převážně slouží ženy. Chlapi (někteří) jsou zachránci při hrubé práci, ale ženy o nás pečují stále. Když jsem už jako dospělý přijel domů a maminka zrovna nebyla doma, hned jsem se po ní sháněl. Manželky, maminky a babičky nám vytvářejí domov. Sestry z Charity si zveme do našich domovů, když si sami nevíme rady v péči o naše drahé nebo nám už nestačí síly na jejich ošetřování. Dobře si pamatuji sestry, které pečovaly o naši starou maminku. Když si na ně vzpomenu nebo je potkám, hned mám lepší náladu.

Práce charitních sester a všech dalších zaměstnanců Charity je velkým dobrodiním, kolika lidem, kteří se ocitli v nějaké velké nouzi, se v Charitě dostalo „rady nad zlato“ a pomoci?

Charita u nás působila už před válkou, ale soudruzi, hned jak se dostali k moci, ji - jako mnoho jiných prospěšných zařízení - zrušili a na vše si udělali monopol.

Vážíme si každých ochotných rukou a srdcí otevřených k pomoci potřebným, proto také ve volbách dáváme hlas těm, kteří vědí, že stát není schopen pokrýt všechnu pomoc potřebným. Ne každé politické seskupení umožňuje a podporuje práci Charity a dalších neziskových organizací.

Ze zkušenosti víme, že může být lépe, a může být také hůře. Ale každý můžeme svým dílem přispívat k laskavějšímu světu okolo nás.

Václav Vacek, farář z Letohradu

SOCIÁLNÍ ŠATNÍK

Sbírkový šatstva se konají:

Letohrad, Na Kopečku 356, každou první středu v měsíci od 13 do 16 hod.

Přijímáme použitelné a čisté šatstvo, obuv, ložní prádlo, nádobí, dětské plenky.

Přijaté věci přebírají dobrovolnice a po vytrídění slouží dále v našich službách:

- sociálně potřebným rodinám s dětmi
- lidem bez domova

- klientům Pobytového střediska žadatelů o mezinárodní ochranu v Kostelci nad Orlicí

DOBROVOLNÍCI

„Jedním z nejkrásnějších zadostičinění v životě je, že kdykoli se upřímně snažíme pomoci jinému, pomáháme i sami sobě.“ — Ralph Waldo Emerson

V naší činnosti nám pomáhá řada dobrovolníků, bez jejichž přispění by některé aktivity nemohly být vůbec uskutečněny.

- provoz RC Kopretina ve Sloupnici je částečně zajištěn dobrovolnicemi, několik maminek

se zde stará o chod a program celého centra

- se sbírkami a tříděním šatstva nám pomáhá cca 6 dobrovolnic
- v RC Mozaika v Letohradě nám dobrovolníci částečně lektorují volnočasové aktivity, pomáhají s organizací příměstského tábora, s úklidem a hlídáním dětí
- dvě dobrovolnice nám vyčistily pokladničky po Tříkrálové sbírce a připravily k novému použití

- na největší akci – Tříkrálové sbírce – se podílí řádově 1500 koledníků, 70 asistentů a další desítky jejich spolupracovníků pomáhají s organizací sbírky v místě svého bydliště
- dobrovolnice nám pomáhá v pečovatelské službě a domácí péči

Vše je pro nás neocenitelná pomoc a velmi za ni děkujeme.

ADOPTCE NA DÁLKU 2021

„Vzdělání je ta nejsilnější zbraň, kterou lze změnit svět.“ — Nelson Mandela

Ve farnosti Letohrad se vybralo úžasných 95.280,-. Ze sbírky je 78.000,- Kč použito na zaplacení dalšího roku studia dvanácti dětem, které letohradská farnost ve spolupráci s Oblastní charitou podporuje. Zbývajících 17.280,- Kč bude určeno jako jednorázový příspěvek pro děti z projektu, které jsou momentálně bez dárce.

Adopce na dálku je jednou z dobročinných aktivit, která funguje jako pravidelná finanční podpora dětí z chudých rodin v rozvojových zemích. Jejím cílem je zajistit těmto dětem lepší podmínky pro život a umožnit jim vzdělání, aby byly schopné v budoucnu užít samy sebe i svoji rodinu, a zároveň nebyly odtrženy od vlastní rodiny; pomoci jim projít celým vzdělávacím systémem a užít si bezstarostné dětství.

Počátky adopce na dálku sahají až do dvacátých let 20. století, kdy v důsledku četných válek začalo docházet k masivnímu nárůstu dětských sirotek a uprchlíků. Adopce na dálku tedy začala jako finanční pomoc dětem žijícím v sirotčincích a táborech a postupem času významné humanitární organizace zaměřily svoji pomoc na děti pocházející z chudých rodin.

Farnost Letohrad podporuje 12 dětí, 11 z nich pochází z okolí města Belagavi (Belgaum). Je to půlmilionové město ležící na severozápadě státu Karnataka, 90 km od pobřeží Arabského moře v tropickém podnebném pásmu. Bylo založeno na konci 12. století a je jedním z nejstarších měst této oblasti. Ve vzdálenosti 500 km na

jihovýchod leží hlavní město provincie Bengálur (Bangalore), odkud pochází poslední podporovaný student. Toto osmimilionové město je třetí největší v Indii a první zmínky pocházejí z 9. století.

Povinná školní docházka začíná první třídou základní školy, tzn. v šestém roku věku dítěte. Základní škola má na rozdíl od českých škol deset tříd. Absolvování jedenácté a dvanácté třídy znamená pro studenta dokončené středoškolské vzdělání. Známkování na základních a středních školách je odlišné od našich škol. Děti získávají za jednotlivé písemky, úkoly či zkoušení bodové, resp. procentuální ohodnocení.

Děkujeme za podporu indických dětí. Také děkujeme všem okolo Dominiky Hoffmannové za jejich pomoc při psaní odpovědí na dopisy, které nám indické děti posílají.

Více o projektu: <https://adopce.hk.caritas.cz/>
Děkujeme za podporu všem, kdo přispívají na tento projekt.

PRODEJNA PAPÍRNICTVÍ V LETOHRADĚ

„Dobrý obchod je takový, kde jsou spokojeni všichni zúčastnění.“ — Tomáš Baťa

Charitní papírnictví si našlo své místo u zákazníků, kteří sem chodí rádi nakupovat. V příjemném prostředí prodejny najdete kromě kancelářských, školních a výtvarných potřeb také hračky, výrobky pro kreativní tvoření dětí nebo dekorativní předměty. Vedoucí prodejny se snaží, aby si zde vybrali nějakou novinku zákazníci všech věkových kategorií.

Rok 2021 byl velmi neobvyklý. Vzhledem k vládním opatřením byl kamenný obchod dlouhou dobu zavřený. „V krátké době jsem

byla nucena přejít do online prostoru. Naučit se úplně nové věci a ubezpečit naše zákazníky, že jsme tu stále pro ně a že se na naše dodání zboží mohou spolehnout,“ – říká vedoucí charitního papírnictví Lenka Štovičková.

Letohrad: Na Kopečku 356, tel. 465 620 247, 733 755 896, papirnictvi@uo.hk.caritas.cz

Provozní doba:

pondělí až pátek: 7.30 – 12.00 13.00 – 17.00

sobota: 8.30 – 11.00

Nabízíme také služby kopírování, laminování a kroužkové vazby.

Potkal jsem orla

Potkal jsem orla
a i když bych tolik, tolik chtěl,
to co jemu dopřáno, mně není,
to co on, já nikdy jsem neviděl.
letěl tak majestátně
ve svém orlím fraku
a já se svými zbytky zraku
jsem jeho dráhu sledoval.
Co bude se mnou?
Co se mnou bude dál?
Ptal jsem se
a sám sebe jen litoval.
Orl se z výšin ke mně snes,
když dosedl, řekl jsem –

orle, mě to snad zlomí.
Dokázal bys být nevidomý?
Ty, který plný rozkoše
střemhlav se vrháš z nebe
na myši, lišky, hraboše?
Co by sis počal, králi ptáků,
kdybys byl náhle beze zraku?
V tu chvíli orel, ptáků král,
se na mě tiše zadíval,
složil svá křídla, sklonil hlavu
a řekl tato moudrá slova,
slyším je v duchu stále znova:
Co vlastně chybí ti, člověče?
Myš nebo rejsek ti uteče,
jinak však můžeš vše, co chceš,
na co si jenom vzpomeneš,

ke všemu není třeba zrak,
aby ses dostal do oblak.
Jsem sice orel, jsem král ptáků,
však co bych si dal do zobáku,
kdybys byl slepý? Odpověz!
Ty můžeš mnohé, já jen létat,
na dálku vidět kořist svou,
však stejně tak jak mně
i tobě svítí to samé slunce nad hlavou.
Můj život řídí jenom zrak.
Ty však můžeš vzltnout do oblak, aniž bys viděl.
Zakroužil, odletěl a já se styděl.
A pak jsem hrdě hlavu k nebi zved.
V ten den smutný jsem byl naposled.

Vladka Mrňková

Nejlepší životní role – dědeček

Cimrmanovi životopisci zjistili, že jeho román Dědeček na literárních luzích neobstál a nakladatel v dramatické chvíli, kdy císař pán nechal dědečka podívat se trubičkou, rukopis vyhodil. Mám za to, že to je škoda, protože to mohl být

dobrý návod, jak se chovat v nejlepší životní roli, kterou čas mužům přidělí. Moudrý muž, když kriticky přizná ve shodě se Shakespearovým sonetem 77, že pozdní čas je už na něm znát, si nekoupí bicykl, aby se nechal zabít, ale shromáždí naučení do života, aby je mohl předávat dál.

Moje žena konstatovala, že vlastním dětem jsem vyprávěl přece jen krotší příběhy než později svým vnučkám. Těm se například velmi líbily historky o tom, jak jsme byli v mládí chudí, bydleli v bedně od piána, jak maminka v neděli dopoledne tloukla mokřým hadrem o stůl, aby sousedi mysleli, že naklepává řízký a my jako děti jsme si museli malovat ponožky na nohy, protože se nedostávalo peněz na jejich zakoupení. Holčičky tomu nadšeně naslouchaly a jejich matka – jinak rodinným postavením moje dcera, která by měla cítit otce svého – křičela, ať s tím ihned přestanu, protože holčičky by o tom mohly vyprávět ve škole. Rovněž zasahovala do biblických příběhů a (marně) se pokoušela přerušit Noemovu plavbu s odůvodněním, že se neříká, že Pánbůh se naprdnul, protože lidských špatností už měl plné zuby.

Namítal jsem tehdy, že mně vyprávěl dědeček Kischovu historku o tom, jak prchlivost nemoudře projevená dědečkem v příběhu o třech

práních vedla k situaci, že jeho vnučce skutečně vlezl kolovrátek tam, kam jej rozzlobený stařík poslal, a tak nějakou dobu veřejná hudební vystoupení na Újezdě provozovali tak, že z vnučky přikryté dekou čouhala jen klika kolovrátku, jíž dědeček otáčel. Nakonec ale museli použít třetího přání, aby holčičku zbavili nežádoucí výplně útroh.

Vyprávěl jsem jim, stejně jako dědeček mně, o Havlíčkově, z něhož jsem citoval, a s ohledem na to, že by dost dobře nepochopily, proč v Brixenu nehrál s ostatními vyhnanci bulku a raději chodil na rande, jsem tohle vynechal. Odměnou mi bylo, když se Anička přihlásila do recitační soutěže s Králem Lávrrou, kterého tak oba umíme z paměti.

Na korigování pedagogického blbství vlastních rodičů máme v dětství jednak sourozence, s nimiž vytváříme obranný tandem, ale těch nyní valem ubývá, a prarodiče. Babičky vesměs vaří lépe než vlastní matky a dědečkové dokážou rozpustit napětí vzpomínkou na to, jak se na výletě parníkem tatínek pokakal. Na skupinách s pacienty jsem opakovaně zjišťoval, že vliv prarodičů dokázal napravit mnohé zlo, jež je v dětství potkalo.

A vzpomeňme také na nesmrtelný výrok: Dědeček, to zní hrdě!
Radkin Honzák

Hliněné nádoby

V Číně měl jeden nosič vody dvě velké hliněné nádoby, které visely na obou koncích klacku, jenž nosil na krku. V jedné nádobě byla prasklina a naproti tomu ta druhá byla dokonalá a vždy nesla plnou míru vody. Na konci dlouhé nosičovy cesty od potoka k jeho domovu zbyla v prasklé nádobě vždy jen polovina vody.

Celé dva roky to takto chodilo, nosič donesl každý den jen jednu a půl nádoby vody. Dokonalá nádoba byla pyšná na svůj výkon, vždyť přinesla pokaždé všechnu vodu. Zato chudáček prasklá nádoba se styděla za svoji nedokonalost a cítila se uboze, že je schopná jen polovičního výkonu. Po dvou letech soužení oslovila prasklá nádoba u potoka nosiče: „Stydím se, moc mě mrzí, že prasklinou vyteče cestou domů tolik vody.“

Ale nosič jí odpověděl: „Všimla sis, že kytky rostou jen na Tvoji straně chodníku a ne na straně druhé? – To proto, že jsem věděl o Tvém nedostatku a na tuto stranu cesty jsem rozséval semena květin. To Ty jsi je každý den zalévala, když jsme se vraceli od potoka domů. Dva roky trhám tyto krásné květiny, abych si jimi ozdobil svůj stůl. Kdybys nebyla taková jaká jsi, tak by tato kráska nemohla prozářit můj domov.“

Poučení - Všichni jsme prasklé hliněné nádoby. Právě tyto praskliny a chyby, které jsou v každém z nás, dělají náš život tak zajímavým a vzácným. Jen musíme umět každého přijmout takového, jaký je a vidět v něm to dobré.

neznámý autor

Příběh o tužce

Chlapec se díval, jak babička píše dopis. Potom se zeptal: „Píšeš o něčem, co se přihodilo nám? A není to snad příběh o mně?“ Babička přestala psát, usmála se a odpověděla vnukovi: „Máš pravdu, píši o tobě, ale důležitější než slova je tužka, kterou píšu. Chtěla bych, aby ses jí podobal, až budeš velký.“ Chlapec se na tužku zvědavě podíval, ale neviděl na ní nic zvláštního. „Je přece stejná jako všechny ostatní tužky, které jsem kdy viděl.“ „Všechno záleží na tom, jak se na věci díváš. Tužka má pět vlastností, a když si je udržíš i ty, bude ti na světě vždycky dobře.“

První vlastnost: můžeš dělat velké věci, ale nikdy nesmíš zapomenout, že existuje Ruka, jež řídí tvé kroky. Této ruce říkáme Bůh a On tě má vždy vést podle své vůle. Druhá vlastnost: čas od času musíme přestat psát a použít ořezávací. To tužce trochu ubližuje, ale je pak ostřejší. Proto musíme občas snést nějakou bolest, jelikož z tebe učiní lepšího člověka. Třetí vlastnost: tužka nám vždy umožní, abychom vzali gumu a vymazali chybu. Uvědom si, že opravit něco, co jsme udělali, nemusí být špatné, ale je to naopak důležité, abychom setrvali na správné cestě. Čtvrtá vlastnost: na tužce není nejdůležitější dřevo nebo vnější tvar, nýbrž tuha, jež je uvnitř. Proto vždy dávej pozor na to, co se děje v tvém nitru. A konečně pátá vlastnost: tužka vždy zanechává stopu. Stejně tak nic, co v životě uděláš, nezůstane bez následků, a proto si buď dobře vědom toho, co činíš.

DĚKUJEME ZA PODPORU V ROCE 2021

Ministerstvo práce a sociálních věcí,
Pardubický kraj, Evropský sociální fond,
Evropský fond pro regionální rozvoj

Města: Ústí nad Orlicí, Letohrad,
Lanškroun, Česká Třebová, Králíky,
Vysoké Mýto, Choceň, Žamberk

Obce: Hnátice, Koldín, Lukavice, Orličky,
Horní Čermná, Písečná, Rudoltice, Dlouhá
Třebová, Pastviny, Újezd u Chocně, Dolní
Dobrouč, Verměřovice, Šedivec, Libchavy,
Žampach, Nekoř, Kunvald,
Horní Třešňovec, Kameničná,
Semanín, Jablonné nad Orlicí

Údaje jsou k 30.9.2021 a zahrnují pouze
právnícké osoby. Velká část sponzorů a dár-
ců jsou fyzické osoby, které z důvodu ochra-
ny osobních dat neuvádíme. Všem ale patří
velký dík.

Město
Ústí nad Orlicí

Město Lanškroun

Město Letohrad

Město Králíky

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Integrovaný regionální operační program

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Pardubický
kraj

Děkujeme za důvěru, vážíme si Vaší velkorysosti a toho,
že vedle svých povinností a starostí dokážete vidět i potřebné kolem sebe.

**Příspěvkové konto Oblastní charity: 831240611/0100, variabilním symbolem směřuje Vaše
podpora přímo konkrétní službě**

9100 - Nespecifikované účely
9200 - Domácí zdravotní péče
9211 - Domácí specializovaná hospicová péče
9250 - Pečovatelská služba Letohrad
9303 - Sociální sprcha pro lidi bez domova
9421 - Pečovatelská služba Ústí nad Orlicí
9450 - Rodinné centrum Mozaika Letohrad
9451 - Občanská poradna

9452 - Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi
9454 - Rodinné centrum Kopretina Sloupnice
9601 - Sociální rehabilitace
9602 - Nizkoprahové denní centrum pro lidi bez přístřeší
9650 - Nizkoprahové zařízení pro děti a mládež Street
9801 - Osobní asistence
9802 - Sociálně terapeutické dílny Miriam

Všem dárcům děkujeme za podporu naší činnosti. Na požádání vám vystavíme potvrzení pro účely uplatnění odpočtu od základu daně.

Vydává Oblastní charita Ústí nad Orlicí

Na Kopečku 356, 561 51 Letohrad, tel.: 465 621 281, www.uo.charita.cz,
e-mail: propagace@uo.hk.caritas.cz, redakce: Markéta Drmotová.
Tisk: GRANTIS, s.r.o., Ústí nad Orlicí.